د امت یو والی

نن ورځ مسلمانان په ټوله نړۍ کې له کړکېچ سره لاس او ګرېوان دي. د دې لوی لامل خپلمنځي اختلافات او مخالفتونه دي. له همدې امله اړتیا ده چې د فکري اختلاف او مخالفت تر منځ توپیر وپېژندل شي او مخالفت له منځه یو وړل شي. پر همدې موضوع د مفتي مُحَمَّد شفیع عثماني رح مهم کتاب: ((**د امت یو والی**))

Ketabton.com

لیکوال: حضرت مولانا مفتي محمد شفیع عثماني رح

ژباړه: ار. ایس. (فراز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب په اړه:

د کتاب نوم:	.....	وحدت امت
د ژباړې نوم:	.....	د امت یو والی
لیکوال:	.....	مفتي مُحَمَّد شفيع عثماني رح
ژباړن:	.....	رحمت شاه (فراز)
کمپوز:	.....	رحمت شاه (فراز)
د ژباړې نېټه:	.....	2018 ، 17 ، مارچ ، سه‌شنبه

د ژباړن:

د اړیکې شمېرې:

0093 (0) 78 06 34 838

0093 (0) 76 75 74 834

برېښنالیک:

rsfaraz4@gmail.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

سریزه 5

حجة الوداع (د خدای پامانۍ حج) 8

د ناروغۍ علتونه او درملنه 9

په صحابوو او تابعینو کې د نظرونو اختلاف او پوله یې 10

یو شک او ځواب 11

یوه مهمه پښښه ، یو مهم ټکی 12

که د نېکو اسلافو ترمنځ اختلاف وي ، نو خلک څه وکړي! 14

یوه ارزښتمنه وینا 17

د مجتهدو امامانو په اختلاف کې کوم لوری منکر نه وي 17

د اجتهاد شرایط 18

د سنت او بدعت په لانجه کې غوره تکلاره 18

د امت د افتراق اسباب 19

د فکر شپېه 20

د دیني ډلو غلو 23

د پیغمبرانه دعوت له پامه غورځول 24

د پیغمبرانه بلنې څلور عناصر 24

د انبیاوو (علیهم السلام) سپېڅلې تکلاره 26

د نبوت تکلاره او موږ 27

د وینا لنډیز 28

له با مسؤلیته علماوو له درد ډکه غوښتنه 28

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امت اختلافات او د هغو حل 33
د رايې د اختلاف بريدونه 34
سوله او جګړه ، له چا سره 35
د رغونې يوه ناسمه هڅه 36
د نظري اختلاف او جنګ و فساد توپير 37
د صحابوو او مجتهدو امامانو تګلاره 37
شخړه او سمون 38
د اختلافاتو د خرابيو پر وخت درملنه 39
سمه او ناسمه تګلاره 40
د خپل منځي جګړو او شخړو دوه رکنه 41
د عامو سياسي او شخصي جګړو علاج 41

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

نحمده و نصلي علی رسوله الکریم ؛

د پاکستان د مفتي مُحَمَّد شفیع (رحمه الله) مبارک نوم پېژندګلوي ته اړتیا نه لري. مفتي صېب که د خپل علم ، پوهې ، تقوا او د فکري او نظري وسعت له امله د علم د خاوندانو په ټولو فکري مکاتبو کې د قدر او درناوي وړ وو ، نو په عام ولس کې هم په هر چا ګران او زړه ته نږدې وو.

الله تعالی مرحوم مولانا په ديني پوهه مالا مال کړی او په زړه کې يې ورته د اهل سنت پر ټولو فقهي مسلکونو تبحر ور په برخه کړی وو او مرحوم د ژبې او قلم پر مټ په دې هڅه او هاند کې وو چې د مسلمانانو وړتیاوې او صلاحیتونه په خپل منځ کې په فقهي او څنګیزو (فرعي) اختلافاتو کې د ضایع کېدو پر ځای د امت د یو والي د تصور په پخلي او ټینګتن کې وکارول شي. داسې چې اختلافات یوازې تر روا بریدونو پورې وي او په هېڅ ډول هم د مخالفت بڼه خپله نه کړي.

مرحوم مولانا دا خبره په کلکه احساس کړې وه چې کله د نظرونو اختلاف د مخالفت بڼه غوره کړي نو د امت یو والي ته پوخ ګوزار ورکوي او دا افتراق او بېلتون په نړۍ کې د ټول امت د ذلت او سپکاوي لامل ګرځي. مولانا مرحوم په پاکستان کې د اسلامي نظام په ټیکاو او خپرېدا کې د اهل سنت د بېلا بېلو فکري مکاتبو په مخالفتونو خورا زیات ځورېدی. د هغه کره رایه دا وه چې د امت یوالي ته څومره اړتیا چې د پاکستان اهل سنت ډله لري ، ښایي بل کوم هېواد يې ورته ونه لري.

مرحوم مولانا کابو څوارلس کاله پخوا د ((لایل پور- د اوسني فیصل آباد)) په مدرسه کې چې د هېواد په کچه د ((سلفي مسلک- اهل حدیث)) یوه نوموتې مدرسه ده ، د ((امت یو والی)) پر موضوع يې په خورا خوږمن زړه د خپل فکر څرګندواوی وکړ. له دې وروسته يې په همدې موضوع یو ځل بیا هم وینا وړاندې کړه.

دا دواړه ویناوې لومړی ((مکتبه المنبر- فیصل اباد)) او وروسته بیا ((دارالاشاعت — کراچي)) خپرې کړې. د دې ویناوو مهم اقتباسات د ((خدام اسلام ټولنې — ټاؤن شپ لاهور)) د زرګونو په شمېر خپاره او مسلمانانو ته ورسول او لا يې هم رسوي.

د دې خبرې شدیده اړتیا ده چې د مفتي مُحَمَّد شفیع رح کتاب ((د امت یوالی)) په لویه کچه د عامو ، خاصو او په ځانګړې توګه د علم د خاوندانو حلقو ته د رسولو په موخه د یوه اړین کار په حیث پاملرنه وشي. همدې موخې ته په کتو د ((خدام القرآن مرکزي ټولنه — لاهور)) د دې ګټور کتاب لومړۍ ګڼه خپروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ډاکټر) ابصار احمد (عفی عنه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله وكفى و سلام على عباده الذين اصطفى.

زما مشرانو او ملګرو! دا خبره يو حقيقت دی او په دې کې کوم ډول عاجزي هم شتون نه لري چې د خپل ژوند له لومړۍ ورځې څخه ، نه ويناوال وم ، نه واعظ او نه لويو غونډو ته په وينا کولو عادي يم. زما ټول ژوند يا په مطالعه او تدريس کې تېر شوی او يا مې د عامو مسلمانانو د اړتيا له مخې په مختلفو کتابګوټو (رسالو) کې د ليکوالۍ په موخه پانې تورې کړې. د دې بوختياوو ترڅنګ زما مشرانو د خپل نېک ګومان له کبله د فتوا ليکلو خدمت را وسپاره چې د ژوند يوه لويه برخه مې په همدې کې تېره شوه.

زمور قدرمن ((حکيم عبد الرشيد اشرف صېب)) د خپل نېک ګومان او پېرزويني له مخې دلته را وغوښتم او کوم عنوان يې چې ماته د وينا لپاره وسپاره ، هغه څرنګه چې د خپل حقيقت له مخې باوري او څرګند دی چې په هغه کې د دوه لارې کېدو هېڅ ځای نشته ، په همدې ډول زمور په ټولنه کې د هغه شتون هم داسې نادرکه دی چې خپلې ټولنې ته په کتو په دې موضوع باندې د خولې پرانيستو زړورتيا هم نه را پاتې کېږي. عنوان دا راکړل شوی چې اسلامي امت له داسې يو والي برخمن دی چې وېش نه منونکی دی. دا خبره په خپل ځای بالکل سمه ده او داسې حقيقت دی چې انکار ترې نه شي کېدی ، خو زمور حالات او پېښې نړۍ ته په واضح ډول څرګندوي چې دا امت هېڅکله هم نه شي يو کېدی.

خپلو حالاتو او د وخت ځانګړتياوو ته له پام پرته د دې مسئلې په دلايلو خبرې کول يوازې يوه فلسفه ده چې زمور هېڅ اړتيا پرې نه بشپړېږي. د همدې لپاره غواړم د دې مسئلې پر مثبت اړخ له خبرو کولو زيات د هغې پر منفي اړخ يعنې ((بېلتون او افتراق)) ، علتونو او درملنې رڼا واچوم.

تر کومه ځايه چې د اسلام بلنه د يو والي او د ټولې نړۍ د مسلمانانو بلکې د ټولو انسانانو پر يوه ملت ، يوې کورنۍ او يوې ورورګلوی بدلولو په لور ده نو هغه داسې څه نه دي چې کوم مسلمان دې ترې ناخبره وي. د قرآن کريم په څرګندو ټکو ((خلقکم من نفس واحدة)) د آدم عليه السلام اولاده يعنې انسانان ؛ او په ((انما المؤمنون اخوة)) کې يې مسلمانان د يو بل ورونه ګڼلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حجة الوداع (د خدای پامانې حج)

د حجة الوداع په وروستۍ وینا کې رسول اکرم ص د هغه وخت د مسلمانانو په لویه غونډه کې چې کوم لارښود آرونه بیان کړل په هغو کې یې دا خبره په ډېر ټینګار روښانه کړه چې: ((په اسلام کې د تور او سپین ، عجمي او عربي او داسې نورو هېڅ لوړاوی نشته ، ټول له یوه مور او پلار نه زېږېدلي دي.))

د دې لارښوونې له مخې د جاهلیت د هغه یو والي ریښې چې خلکو د نسب ، کورنۍ ، هېواد ، رنګ او یا ژبې پر بنسټ له ېخه و ایستې او یوازې د توحید او دین یو والی یې رامنځته کړ.

همدا هغه رښتینی یو والی دی چې د ختیځ او لوېدیځ ټول بني آدم او د بشر ټول وګړي یو ځای کولی ، یو قوم او د یو بل وروڼه ګرځولی شي او د کار او زیار پر مټ رامنځته کېدلی شي. د نسب ، هېواد ، رنګ او ژبې پر بنسټ کوم یو والی چې د جاهلیت په دور کې رامنځته شوی وو ، د نن ورځې د خیالي روڼ اندۍ په دور کې یو ځل بیا هماغه یووالی نمانځل کېږي. د همدې وحدتونو په اساس د انسانانو په طبقو کې بېلتون رامنځته شوی او بېلتون هم داسې چې د کوم کار یا کوښښ په واسطه له منځه نه شي وړل کېدی. ځوک چې تور دی هغه سپین کېدی نه شي ؛دغه راز هغه چې په نسب کې سید یا شیخ نه وي ، په کار او زیار شیخ یا سید نه شي کېدی.

اسلام د یوه داسې یو والي په لور بلنه ورکړه چې ټول بشري وګړي بې له کوم خنډ څخه پکې ګډون کولی شي او څنګه چې دا یو والی له یوه رښتیني څښتن ((وحده لا شریک له)) سره د پیوستون او د هغه د دین له خپراوي سره تړلی ، له همدې امله په دې کې شک نشته چې دا یو والی هېڅ ډول وېش ته هم غاړه نه ږدي.

کوم عنوان چې په دې غونډه کې راکول شوی دی د هغه پر مثبت اړخ په همدومره خبرو بسنه کوم. خو اوس دا ګورم چې دا یوه عقیده او باور ګرځېدلی چې په ژبو روان او په کتابونو کې لیکل شوی دی. خو کله چې یوازې د خپل شاوخوا نه ، بلکې د ختیځ او لوېدیځ د ټولو انسانانو حالاتو ته وکتلی شي نو د هغه بر عکس دا احساسېږي چې په اسلامي ملت کې بېلتون رامنځته شوی. داسې بېلتون چې د یو والي شونتیا یې تر لرې لرې هم نه برېښي. هغه ملت چې د نړۍ ټولو انسانانو ته یې د یوه خدای د منلو له لارې د یو کېدو او د یوې وروګلوۍ بلنه ورکوله: ((یایها الناس اتقو ربکم الذی خلقکم من نفس واحدة — سورة النساء)) هغوی یې یو بېل قوم وګرځول او د خدای منونکي یې د قانون له مخې یو ملت او د یو بل وروڼه کړل ، یو موټی یې کړل او یو نه ماتېدونکی ځواک یې وګرځول ؛ خو نن هماغه ملت په ډول ډول تفرقو کې اخته ، له یو بل نه بېزاره او په جګړو بوخت ښکاري. په دې کې د سیاسي ډلو ټپلو جګړې ، د نسبي وروړګلویو بېلتون ، د کاروبار او مسلک وېش ، د شتمن او بې وزله توپیر لا ړومبی د کرکې بنیاد وو ، خو ډېر افسوس د دې دی چې یوازې دین او خدای لمانځنه د نورو د راخپلولو او د نسبي ، نسلي ، هېوادنیو او ژبنیو تفرقو د له منځه وړلو یوه اکسیره نسخه وه ، هغه هم نن زمور لپاره د جنګ ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړې ، دښمنيو او شخړو وسيله ګرځېدلې چې ټول ملت يې په ديني او دنيوي اعتبار د هلاکت کندې ته ټېل وهلی او له هغې کندې د وتلو هېڅ لار هم نه تر سترګو کېږي. زمور هر خوځښت د بېلتون او هره ډله د تفرقې عناصر له ځانه سره لېږدوي. او همدا هغه ناروغي ده چې اسلامي امت يې د شمېر له زياتوالي سربېره له زوال سره مخ کړی. هر قوم په تمه دی چې مور په خپل ځان کې ور جذب کړي. د مسلمانانو د ژوند هره څانګه له عقايدو نيولې تر اعمالو او اخلاقو ، له فرهنګ او ټولنيز ژوند نه تر معاملاتو او اقتصاد پورې د بېلا بېلو قومونو تر يرغلونو لاندې ده. دښمن قومونه که يوې خواته د حکومت ، واک ، اقتصاد او سوداګرۍ په برخه کې د مسلمانانو خپلواکي را کموي ، نو بل لور ته د ملحدانه تبليغاتو په وسيله د هغوی عقيدې او اندونه ټکني او د خدای لمانځنې اصول د نوي تعليم ، فرهنګ ، خواخوږۍ او زړه سواندۍ په عنوان پر هوا پرستۍ بدلوي. زمور ولس د انګرېزانو د يو نيم سلو کلو په واکمنۍ کې د بېلا بېلو چلونو په واسطه د دين له زده کړې بې برخې او له حقايقو نابلده کړی شو ، او اوس د کورنۍ علمي او فکري شتمنۍ له لاسه ورکولو وروسته کوم څه چې د نورو له خوا راځي ، زمور ولس هماغه د نېکمرغۍ پانګه بولي ؛ په ځانګړې توګه هغه وخت کله چې د دې تعليم او فرهنګ په سيوري کې د نفس د بې واګه خواهشاتو او مزو چړچو ډګر هم پرانيستی پروت وي ؛ په دې نازک وخت کې زمور علما او د فکر او اند خښتنان په خپلو وړو او څنګيزو اختلافونو او په ډېرې بې ارزښته مسايلو کې داسې اخته دي لکه د اسلام پر پولو باندې له کېدونکو يرغلونو چې هېڅ خبر نه وي.

د ناروغۍ علتونه او درملنه

د نن ورځ په دې ناسته کې د ملت غم خوړونکي عالمان ، فاضلان او مفکرين را غونډ شوي دي ، زړه مې غواړي ، د ملت د دې ناروغۍ د علتونو او پر د هغې پر درملنې يو څه رڼا واچوم ؛

ټول را يو ځای دي نن غوټې د زړه دې وسپـړه
ښـــــــايي پاتې نه شي بيــا مينه په ملګرو کې

له هر څه نه مخکې دا څرګندول غواړم چې په نظري مسايلو کې د نظر اختلاف نه تاوان لري ، نه يې د له منځه وړلو اړتيا شته او نه له منځه وړل کېدی شي. د نظر اختلاف نه د اسلامي يو والي ضد دی او نه کوم زيان لري. د نظرونو اختلاف يوه فطري او طبيعي چاره ده چې نه ور څخه د انسانانو کومه ډله تشه پاتې شوې او نه پاتې کېدی شي. د يوې ډلې تر منځ په هر کار او هره خبره د نظر يووالی په بشپړ ډول يوازې په دوو صورتونو کې کېدلی شي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دا چې په هغوی کې د پوښتنې او ګروېرنې څوک نه وي چې په مسایلو باندې د فکر کولو له مخې د نظر ورکولو وړتیا ولري ؛ له همدې امله په داسې ټولنه کې یو شخص چې یوه خبره وکړي نو نور ټول له هغه سره له دې امله همغږي کېږي چې له هېڅ ډول نظر ، رایې یا بصیرت څخه برخمن نه وي.

دوهم په هغه صورت کې په بشپړه توګه پر نظر اتفاق کېدی شي چې د ټولنې خلک ضمیر خرڅوونکي او خاینان وي چې د خبرې په ناسموالي او زیان باندې له پوهېدو سربېره هم یوازې د نورو خلکو د مراعت او زړه ساتنې له امله خپل اختلاف نه څرګندوي.

او چېرته چې هم عقل وي او هم رښتینولي ، هلته دا ناشوني ده چې د هغوی ترمنځ دې د نظرونو اختلاف نه وي. له دې نه دا په ډاګه شوه چې د نظرونو اختلاف له عقل او رښتینولې را ټوکېږي. له همدې کبله د خپل ذات له مخې نظریاتي اختلاف مذموم نه شي بلل کېدی. او که حالات او معاملات په سمه توګه وڅېړل شي نو د نظر اختلاف که له خپلو پولو وا نه وړي ، هېڅکله د یوه قوم یا ټولنې لپاره زیان نه راوړي ، بلکې دېرې ګټورې پایلې زېږوي. په اسلام کې د مشورې د درناوي او پر هغې د ټینګار کولو اساس همدا دی ، تر څو د هغه مسئلې اړوند مختلف اړخونه او بېلا بېل نظرونه روښانه شي او پرېکړه په بصیرت وشي. که د نظر اختلاف رټلی او مذموم وګڼل شي نو بیا خو د مشورې ګټه هم نه پاتې کېږي.

په صحابوو او تابعینو کې د نظرونو اختلاف او بریدونه یې

په دنیوي او تجرباتي چارو کې د نظر اختلاف پخپله د رسول کریم ص په مبارک دور کې د هغوی په غوندو کې هم کېدی ؛ او راشده خلفاوو او د عامو صحابه کرامو په دور کې له عملي چارو ور هاخوا کله چې نوې نوې پېښې او شرعي مسئلې را پیدا شوې چې په قرآن او حدیث کې یې څرګنده یادونه نه وه راغلې ، یا د قرآن د یوه آیت له بل آیت سره یا د یوه حدیث له بل حدیث سره ظاهري ټکر تر سترګو شوی او د قرآن او سنت په نصوصو کې د غور کولو له مخې د تعارض د له منځه وړلو او د شرعي مسایلو په را ویستلو کې نظر او قیاس ته اړتیا پېښه شوې ، نو د دې سپېڅلې دلې ترمنځ هم د نظرونو اختلاف پېښ شوی. او د عقل او دیانت په اساس د دې اختلاف رامنځته کېدل اړین او حتمي وو.

د اذان او لمانځه په څېر د عبادتونو چې په ورځ کې پنځه ځله په څلو او جوماتونو کې ترسره کېږي ، په جزیي کیفیاتو کې هم د دې سپېڅلې دلې تر منځ ښه پراخ اختلاف لیدل کېږي. او د نظر د دې اختلاف پر سر خپل منځي بحث او مباحثو هم کمی نه درلود. همدا رنګه په غیر منصوص احکامو یا د حلال او حرام او روا او ناروا په ناڅرګند او مبهم معاملاتو کې هم د صحابه کرامو رضی الله عنهم د رایو اختلاف کوم پټه خبره نه ده. بیا د صحابو کرامو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زده کوونکو یعنې تابعینو دا عمل هر عالم ته څرګند دی چې په هغوی کې به یوې ډلې د یوه صحابي رایه غوره کوله او نورو به د هغه په مقابل کې د بلې ډلې یا د بل صحابي په رایه عمل کاوه ؛ خو د صحابوو او تابعینو په دې ټول ((خیر القرون — غوره پیر)) کې او له هغوی وروسته بیا د مجتهدو امامانو او د هغوی په پیروانو کې یوه پېښه هم نه ده رامنځته شوې چې یو بل ته یې ګمراه یا فاسق ویلي وي یا په یو چا د مخالفې ډلې او فرقې له امله یې خلک د هغوی له اقتدا منع کړي وي یا جومات ته کوم راتلونکي دا پوښتلي وي چې د دې ځای د امام او مقتدیانو د اذان او اقامت صیغې ، د فاتحې لوستل او ((رفع الیدین — د لاسونو اچتول)) وغیره د کوم مسلک په اساس ترسره کېږي. د دې اختلافاتو پر سر د یو بل په خلاف جنګ ، جګړې ، کنځلو ، بد رد ویلو ، سپکاوي ، رشخند وهلو او فقره بازۍ هغو وختونو کې هېڅ ځای نه درلود.

امام ابن عبدالبر قرطبي په خپل کتاب ((جامع بیان العلم)) کې د سلف د خپلمنځیو اختلافاتو حال په دې ټکو کې راوړی: ((عن یحیی بن سعید قال ما برح اهل الفتوی یفتون فیحل هذا و یحترم هذا فلا یری المحرم المحل هلک لتحلیله ولا یری المحل ان المحرم هلک لتحریم (جامع العلم — ص: ۸۰) ژباړه: یحیی بن سعید رحمه الله فرمایي چې: د فتوا وړ اشخاصو به تل فتوا ورکوله. یو شخص په غیر منصوص احکامو کې یو شی حلال ګرځوي ، بل ورته حرام وایي ؛ خو نه هغه چې حرام یې بللی داسې فکر کوي چې چا چې د حلت فتوا ورکړې هغه هلاک او بې لارې شو. او نه هغه چې حلال یې بللی ، دا فکر کوي چې چا چې د حرمت فتوا ورکړې هغه هلاک او بې لارې شو.))

په همدې کتاب کې راځي چې حضرت اسامه بن زید رضي الله عنه د مدینې له فقیه حضرت قاسم بن مُحَمَّد رح نه د یوې اختلافي مسئلې اړوند پوښتنه وکړه نو هغه ورته وفرمایل چې په دې دواړو رایو کې چې په هرې یوې عمل وکړې بسنه کوي ، ځکه چې دواړو اړخونو ته د صحابه کرامو تګلاره شتون لري. ((جامع بیان العلم))

یو شک او ځواب

په دې ځای کې د دین له اصولو او د اختلافاتو له علتونو سره نابلدو ته دا شک ور لوېدی شي چې دا څنګه امکان لري چې په اسلامي شریعت کې دې یو شی حلال هم وي او حرام هم ، روا دې هم وي ، ناروا هم ؛ ښکاره ده چې په دې دواړو کې به یو لوری سم او بل ناسم وي نو بیا دواړو لورو ته یو شان درناوی څنګه پاتې کېدی شي ، کوم شی چې یو څوک ناسم بولي هغه ته ناسم ویل اصلي دیانت او حق دی.

ځواب یې دا دی چې په حلال و حرام او روا و ناروا کې مطلق خبره نشته ، ځکه چې د قرآن او سنت د نصوصو او څرګندونو له مخې ځینې شیان په ښکاره ډول حرام دي. لکه سود ، شراب ، قمار ، رشوت او داسې نور. په هغو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نظره نشته او نه صالحو اسلافو په هغو کې اختلاف کولی شوی او په هغو کې اختلاف کول خو د دین له روښانه او څرګند نص څخه انکار کول دي چې د امت په اتفاق بې لارښتوب او الحاد دی. او څوک چې داسې وکړي له هغه نه د بېزارۍ او خلاصون اعلان کول د ایمان یوه رښتینې تقاضا ده. په هغه کې هېڅ ډول جوړ جاړی هم روا نه دی.

د جوړجاړي دا تلقین او د نظرونو له اختلاف سربېره د خپل مقابل لوري د نظر درناوی کول یوازې په هغو مسایلو کې دی چې یا خو په قرآن او سنت کې په څرګند ډول یاد شوي نه وي یا یاد شوي وي خو داسې په لنډ او ناڅرګند ډول چې د هغې له تفسیر او سپړنې پرته پر هغو عمل نه شي کېدی یا په دوو آیتونو یا دوو روایتونو کې ښکاره ټکر ولیدل شي ، په دې ټولو صورتونو کې مجتهد علما باید په قرآن او سنت او د صحابوو پر عمل د غور او فکر له مخې دا پرېکړه وکړي چې د دې سرچینه او مفهوم څه شی دی او له هغو نه کوم احکام راوځي. په دې صورت کې امکان لري چې یو مجتهد عالم د اجتهاد له اصولو سره سم په قرآن او سنت او د صحابوو پر عمل له غور کولو وروسته دې پایلې ته ورسېږي چې فلانی کار روا دی او بل مجتهد عالم پر همدې اصولو له بشپړ غور او فکر وروسته د هغه ناروا والی صحیح وګڼي. په دې صورت کې دا دواړه د الله تعالی په نزد له اجر او ثواب څخه برخمن او مستحق دي. په هېڅا کوم ډول پړه یا ملامتیا نه راځي. د چا رایه چې د الله تعالی په نزد صحیح ده هغه ته دوه اجره او ثوابونه ورکول کېږي او د چا چې صحیح نه ده هغه ته یو اجر ورکول کېږي. له همدې نه ځینو د علماوو داسې وانګېرله چې په اجتهادي اختلافاتو کې دواړه متضاد قوله حق او صحیح وي. د دې علت دا دی چې الله تعالی بې نیازه ذات دی ؛ له ټولو احکاماتو ، عباداتو او معلاماتو الله تعالی بله موخه نه لري ، پرته له دې چې د بندګانو د اطاعت آزموینه واخلي. کله چې دواړو خپل غور او فکر او د اجتهاد ځواک له شرایطو سره سم وکاراوه نو دواړو خپل فرض پر ځای کړ او د دواړو ځوابونه صحیح دي. خو د جمهور امت او د مجتهدو امامانو تحقیق همدا دی چې د الله تعالی په علم کې په دې دواړو کې یو حق او صحیح وي ، نو کوم خلک چې د خپل اجتهاد په ځواک حق ته ورسېږي نو په هر حیثیت بریالي او د دوو اجرونو مستحق دي او څوک چې له خپل وس او کوښښ سربېره تر هغه بریده ونه رسېږي نو معذور ګڼل کېږي او کومه ملامتیا پرې نشته. بلکې د هغوی د هڅې او کار یو اجر هغوی ته هم ورکول کېږي.

یوه مهمه پېښه - یو مهم ټکی

یوه مهمه کیسه به هم تاسې ته وکړم چې مهمه هم ده او له عبرته هم ډکه ده. په ((قادیان)) کې به هر کال زمور غونډه کېده او سید مُحَمَّد انور شاه صاحب رح به هم پکې ګډون کاوه. یو کال په همدې غونډه کې مولانا صهب راغی ، زه هم ورسره وم. یوه شپه د سهار د لمانځه پر مهال په تیارې کې د هغوی څنګ ته ورغلم نو ومې لیدل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر يې په دواړو لاسونو کې نيولی او په ډېر غم کې ناست دی.
ومې پوښتل: حضرت ، طبيعت مو څنګه دی ؟
ويې ويل: هو ، ښه دی ، د طبيعت څه پوښتنه کوې ، بس ټول ژوند مو ضايع شو.
پوښتنه مې وکړه: حضرت! ستاسې خو ټول ژوند د علم په خدمت او د دين په خپراوي کې تېر شوی. زرګونه زده کوونکي مو عالمان دي ، مشاهير دي چې له تاسې يې استفاده کړې او د دين په خدمت کې لګيا دي. نو که ستاسې عمر ضايع شوی وي نو بيا د چا ژوند په کار کې تېر شوی!؟
ويې فرمايل: زه درته ربښتيا وايم ، عمر مې ضايع کړ.
ومې پوښتل: ، حضرت ، خبره څه ده ؟
ويې فرمايل: زمور د ژوند ، زمور د ويناوو ، زمور د ټولو هڅو او کوښښونو لنډيز دا دی چې په نورو مسلکونو باندې حنفي مذهب ته غوراوی او ترجيح ورکړو او د امام ابو حنيفه (رح) د مسايلو لپاره دلايل ولټوو. زمور د هڅو ، ويناوو او علمي ژوند ټول محور همدا دی.

اوس چې فکر کوم نو ګورم چې په څه شي کې مو خپل ژوند تباه کړ؟ ابو حنيفه (رح) زمور ترجيح ته محتاج دی چې پر هغه ښېګڼه يا احسان وکړو؟ هغه ته چې الله تعالی کوم مقام ورکړی وو هغه مقام به پخپله خلک غاړې ايښودو ته اړ کړي ، هغه مور ته هېڅ اړتيا نه لري.

او د امام شافعي ، امام مالک او امام احمد بن حنبل (رحمهم الله) او د نورو مسلکونو د فقهاوو پر وړاندې چې مور دا غوراوی رامنځته کړی دی ، د دې هر څه ګټه څه ده؟ له دې پرته هېڅ هم نه ، چې زيات تر زيات خپل مسلک ته ((صواب محتمل الخطاء: صحيح مسلک ؛ احتمال لري ، ناسم وي)) او د نورو مسلک ته ((خطاء محتمل الصواب: تېروتی مسلک ؛ احتمال لري ، صحيح وي)) ووايو. هغه ټول بحثونه ، تدقيقات او څېړنې چې مور پکې بوخت يو له دې نه هاخوا بله کومه پايله نه لري.

بيا يې وفرمايل:

په حشر کې به هم دا راز څرګند نه شي چې کوم مسلک سم وو او کوم ناسم. د اجتهادي مسايلو پربکړه نه يوازې دا چې په دنيا کې نه شي کېدلی — په دنيا کې هم مور له خپلو ټولو هڅو او پلټنو وروسته همدا ويلی شو چې دا هم صحيح دی. يا دا چې دا صحيح دی خو احتمال لري چې خطا وي ، او دا خطا دی خو احتمال لري چې صحيح وي. په دنيا کې خو همدا دي ، په قبر کې به هم نکير او منکر دا ونه پوښتي چې رفع اليدين حق وو او که د رفع اليدين پرېښودل حق وو؟ په لور غږ آمين ويل حق وو که په ټيټ غږ — په برزخ کې به هم په دې هکله پوښتنه نه کېږي او په قبر کې به هم دا پوښتنه نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حضرت شاه صاحب رح کلمات دا وو:

((الله تعالی به نه امام شافعي رسوا کړي نه امام ابوحنيفه ، نه امام مالک او نه امام احمد بن حنبل ؛ چا ته چې الله تعالی د خپل دين د علم انعام ور په برخه کړی او له چا سره يې چې د خپل مخلوق يوه لويه برخه يو ځای کړي ، چا چې د نېغې لارې رڼا هر لور ته خپره کړې ، د چا چې ژوند د سنت د رڼا په خپرولو کې تېر شوی ، الله تعالی به له هغوی نه يو هم رسوا نه کړي چې د حشر په ميدان کې يې ودروي او تړې وپوښتي چې ابوحنيفه سم ويلي وو او که شافعي ناسم ويلي وو يا د دې پرعکس ؛ دا کار به هېڅکله هم ونشي!

نو هغه شی چې نه په دې دنياکې په ډاګه کېږي ، نه په برزخ او نه په محشر کې ؛ مور ِ په هغه پسې خپل ټول ژوند بې ځايه تېر کړ. خپل ځواک مو ولګاوه او هغه چې د اسلام صحيح بلنه وه ، ټولو پرې اجماع کړې وه او هغه مسايل چې ټول پرې يوه خوله وو او د دين کومې اړتياوې چې د ټولو په نزد مهمې وې د کومو دعوت چې انبياوو راوړی وو ، مور ِ ته يې د هغو د دعوت د عامولو امر شوی وو او هغه بدی ِ چې له منځه وړل يې پر مور ِ فرض شوي وو ، نن د هغو بلنه خو نه ورکول کېږي ، د دين پر دې اړتياوو د خلکو سترګې پټې دي ، خپل او پردي يې بڼه ور بدلوي او هغه بدی ِ چې مور ِ بايد د هغو په له منځه وړلو بوخت وی ، ورځ په ورځ خورېږي ، بې لاريتوب زياتېږي ، الحاد را روان دی ، شرک او بت لمانځنه را روانه ده ، د حرام او حلال تر منځ توپير له منځه تلونکی دی ، خو مور ِ لګيا يو په دې فرعي او فروعي بحثونو کې!))

حضرت شاه صاحب رح وفرمايل: ((له همدې غمجن ناست يم او احساس کوم چې خپل عمر مې بې ځايه تېر کړی.))

که د نېکو اسلافو ترمنځ اختلاف وي، نو خلک څه وکړي!

د همدې ډول اختلافاتو په اړه چې د صحابه کرامو پکې دوه نظرونه وي ، امام اعظم ابو حنيفه رح فرمايي: ((اخذ القولين خطأ والاثم فيه موضوعٌ. ژباړه: په متضادو قولونو کې يوه خطأ ده. خو د دې خطا ګناه بښل شوې ده.))

(جامع بيان العلم: الابن عبد البر ، ج ۲: ص ۸۳)

او له امام مالک نه چې د صحابه کرامو د خپل منځي اختلاف په اړه پوښتنه وشوه نو ويې فرمايل: ((خطأ و صواب فانظر في ذالک. ژباړه: په دوی کې ځينې خطا او ځينې صواب او صحيح دي ، نو عمل کوونکو مجتهدينو ته پکار ده چې غور پکې وکړي او يو لوری پکې غوره کړي.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

امام مالک چې په څه ډول په خپل دې ځواب کې دا روښانه کړل چې په اجتهادي اختلافاتو کې یو لوری صواب او صحیح او بل لوری خطا وي دواړه متضاد شیان صواب نه وي ، په همدې ډول دا یې هم وفرمایل چې د صواب او خطا په دې اختلاف کې خپل منځي جګړه او شخړه ناروا ده. یوازې همدومره بسنه کوي چې کوم یو تېروتی وي ، هغه دې په نرمه او خواخوږۍ پر خطا خبر کړي. بیا یې کې هغه ومني نو ښه تر ښه ، که نه نو چوپتیا دې غوره کړي. جنګ او جګړه یا ناوړه خبرې دې نه کوي.

د حضرت امام مالک (رح) د وینا بشپړ متن دا دی: ((کان مالک یقول المراء والجدال فی العلم یذهب بنور العلم من قلب العبد و قیل له رجل له علم بالسنة فهو یجادل عنها قال ولکن لیخبر بالسنة فان قبل منه والاسکت. ژباړه: حضرت امام مالک فرمایي چې: په علم کې جګړه او شخړه د علم رڼا د انسان له زړه نه وباسي. یو چا پوښتنه وکړه چې یو شخص د حدیثو علم لري آیا هغه د سنت د ساتنې په خاطر شخړه کولی شي. ویې فرمایل نه ، بلکې پکار ده چې مخاطب له سمې خبرې خبر کړي ، که هغه یې ومني نو ډېر ښه ، که نه نو چوپتیا دې غوره کړي. له شخړې او جګړې دې ځان وساتي.))

مُحَمَّد بن عبدالرحمن صیرفي (رح) له حضرت امام احمد بن حنبل رَحِمَهُ اللَّهُ څخه پوښتنه وکړه چې کوم وخت چې د صحابه کرامو ترمنځ په یوې مسئلې کې خپل منځي اختلاف وي ، نو آیا زمونږ لپاره دا روا ده چې په هغو کې له غور او فکر وروسته پرېکړه وکړو چې په دې کې سم او صحیح قول د چا دی. نو ویې فرمایل: ((لا یجوز النظر بین اصحاب رسول الله ﷺ. ژباړه: د رسول الله ﷺ د صحابوو په اختلاف کې غور او فکر او نظر ورکول جواز نه لري.))

صیرفي رح وویل: نو بیا عمل د چا پر قول وکړو او په څه ډول یې وکړو. ویې فرمایل: ((تقلدایهم شئت. ژباړه: د هر چا دې چې زړه وي اتباع یې وکړه ، همدا بسنه کوي.))

(جامع بیان العلم ج ۲: ص ۸۳)

د مجتهد امامانو په دې اقوالو کې د ابو حنیفه او مالک (رحمهم الله) مسلک دا شو چې کله د صحابه کرامو تر منځ په کومې مسئلې کې اختلاف وي نو وروستنیو فقهاوو ته پکار دي چې پر دلایلو له غور وروسته د چا قول چې سنت ته ډېر نږدې ګڼي غوره دې کړي او د امام احمد (رح) په نزد دې ته هم اړتیا نشته. کله چې دواړو خواوو ته صحابه کرام دي نو د چا قول چې غواړي غوره کولی یې شي.

د حضرت ابی ابن کعب رضی الله عنه او عبد الله ابن مسعود (رض) ترمنځ په یوه مسئله کې اختلاف وو. حضرت فاروق اعظم (رح) چې واورېدل نو په غوسې کې یې دباندې تشریف راوړو او ویې فرمایل افسوس چې د رسول الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ﷺ په اصحابو کې دوه داسې اشخاص پخپل منځ کې جګړه کوي چې د خلکو ورته سترګې دي او خلک ورنه د دین په اړه ګټه اخلي. بیا یې د دواړو د اختلاف پربکړه په دې ډول وکړه چې: ((صدق ابی کعب رض ولم یال ابن مسعود ژباړه: یعنې صحیح خبره خو د ابی بن کعب (رض) ده خو په اجتهاد کې تېروتنه ابن مسعود رض هم نه ده کړې.
بیا یې وفرمایل خو په راتلونکي کې هېڅوک په دې ډول په مسائلو کې په شخړو اخته ونه وینم ، که نه نو دومره سزا به ورکړم.))

(جامع بیان العلم ج ۲ : ۸۴)

د حضرت فاروق اعظم (رض) له دې وینا نه یوه خبره خو دا ثابته شوه چې په اجتهادي مسایلو او اختلاف کې یو قول صواب او صحیح وي او بل یو که څه هم چې صواب نه وي خو ملامتیا پر هغه هم نشته.

بله خبره دا په ډاګه شوه چې په دې ډول اجتهادي مسایلو کې په خلاف او اختلاف تېنګار کول د علماوو د پیروانو لپاره مناسبه نه ده ، چې له امله یې پر یو بل د ملامتیا یا جګړې او شخړې وېره را پیدا شي.

د امام شافعي رحمه الله له یوې خرګندې وینا راوړلو وروسته ابن عبدالبر رحمه الله وفرمایل چې: د امام شافعي په دې وینا کې دا دلیل شته دی چې مجتهدین باید یو بل تېروتی ونه بولي. یعنې په دوی کې دې یو دې بل ته دا نه وایي چې ته پر غلطه او خطا یې.

(جامع بیان العلم ج ۲: ۷۳)

علت یې دا دی چې په داسې اجتهادي مسائلو کې هېڅوک دا حق نه لري چې خپل قول ته په یقیني ډول صواب او صحیح ووایي او د دویم لوري قول په یقیني ډول خطا او ناسم وبولي. له اجتهاد او پوره غور او فکر وروسته هم چې کومه رایه یې ورکړې د هغې په اړه هېڅوک دا حق نه لري چې ووایي: دا رایه صحیح او صواب ده خو د خطا او ناسموالي احتمال هم پکې شته دی او کېدی شي چې د دویم لوري قول صحیح او صواب وي.

لنډه یې دا چې په اجتهادي اختلافاتو کې د جمهورو علماوو په نزد د الهي علم په اعتبار په دوو بېلا بېلو رایو کې حق او صحیح خو یوازې یوه وي خو دا ټاکل چې په دې کې کومه یوه یې حق ده ، د هغه یقیني وسیله له هېڅا سره هم نشته. دواړو لورو ته د خطا او صواب احتمال شته دی. مجتهد په خپل غور او فکر یوه خوا ښه ګڼي او د عمل کولو لپاره یې غوره کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه ارزښتمنه وينا

((استاذ الاساتذه سيدي حضرت مولانا سيد مُحَمَّد انور شاه كشميري رَحِمَهُ اللَّهُ)) د ((دارالعلوم مدرسې)) مدرس يو ځل وفرمايل چې: په اجتهادي مسايلو او د هغو په اختلاف کې چې مورِ او عام علما اخته يو او د علم ټول ځواک پر همدې لګوو ، په هغو کې د سم او ناسم پرېکړه به په دنيا کې څه ، زما په ګمان په محشر کې هم اعلان نه شي. ځکه کله چې عزتمن رب په دنيا کې يو مجتهد امام له تېروتنې سره سره په يوه اجر او ثواب نازولی دی او د هغه پر تېروتنې يې پرده اچولې نو د هغه عزتمن ذات له رحمت نه دا ډېره لرې ده چې په حشر کې له خپلو نړدې بندګانو څخه د يو چا د تېروتنې اعلان وکړي او رسوا يې کړي.

د دې پايله دا ده چې په کومو مسئلو کې چې د صحابوو ، تابعينو او مجتهدو امامانو تر منځ نظري اختلاف شوی دی ، د هغې قطعي پرېکړه نه دلته کېږي او نه په آخرت کې ؛ ځکه د عمل کوونکو لپاره په هغوی کې په هرې رايې د خپل ترجيح له مخې عمل کول روا کړی شوي دي. او چا چې له هغه سره سم عمل وکړ د هغه غاړه له فرضو نه خلاصه شوه. هغه د امت په اجماع د فرضو پرېښوونکی نه شي بلل کېدی. په دې مسئلو کې چې يو عالم هر څومره څېړنې وکړي. دا ممکنه نه ده چې د هغه څېړنې ته يقيني حق او ثواب وويلی شي او مقابل يې باطل وګرځولی شي. د حديثو امام ((حافظ شمس الدين ذهبي رح)) فرمايلي دي چې په کومو مسئلو کې چې د صحابوو او تابعينو ترمنځ اختلاف شوی ، هغه اختلاف د قيامت تر ورځې له منځه نه شي وړل کېدی. ځکه د دې اختلاف د له منځه وړلو يوازينۍ لاره دا ده چې په دوی کې يوه ډله په پرېکنده ډول حق او بل لوری په يقيني توګه باطل وګڼل شي او دا امکان نه لري.

د مجتهدو امامانو په اختلاف کې يو لوری هم منکر نه وي

له پورتنيو څرګندونو دا روښانه شوه چې په کومه مسئله کې صحابه ، تابعين او مجتهد امامان اختلاف ولري ، د هغوی يو لوری به هم د شريعت له مخې منکر نه ګڼل کېږي. ځکه چې د دواړو رايو اساس قرآن او سنت او د هغو سالم اصول دي. د همدې لپاره دواړه لوري پر سمه دي. زيات تر زيات دا ويلی شو چې يو لوری پکې راجح او بل لوری مرجوح دی. ځکه نو په هغو مسئلو کې چې اجتهاد ته پکې اړتيا وي په نېکيو امر او له بديو د منع کولو دنده په هېڅ لوري نه لازمېږي ، بلکې د غير منکر نکير کول پخپله منکر دی. همدا علت دی چې د صالحو اسلافو په زيات شمېر مسايلو کې په روا او ناروا او حرموالي او حلالوالي باندې د اختلاف سربېره هېڅ ځای کې نه دي راغلي چې په هغوی کې دې يوه دا بل کس داسې رټلی وي لکه منکرات چې رټل کېږي ؛ يا دې يوه بل ته ، يا يوه لوري دې د بل لوري پيروان بې لارې يا د فسق او فجور لور ته منسوب کړي وي يا يې د فرايضو د پرېښودو او يا د حرامو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ترسره کولو مجرم ګڼلي وي. حافظ ابن عبد البر چې د امام شافعي رحمه الله کوم قول نقل کړی دی هغه هم په دې ګواه دی چې فرمايي: د يوه مجتهد بل مجتهد تخطيه کول — يعنې تېروتی او مجرم ګڼل — ناروا ده.

د اجتهاد شرايط

هلته چې امام شافعي رحمه الله د مجتهدينو ترمنځ د يو بل خطا ګڼل ناسم بللي ، ورسره يې د هغه يو معقول علت او شرط هم راوړی دی:

د هغه رحمه الله د قول متن دا دی: ((و فی هذا من قول الشافعي رح دليل علی ترک تخطئة المجتهدين بعضهم لبعض اذ کل واحد منهم قد ادّی ما کلّف باجتهاده اذا کان ممن اجتمعت فيه آلة القياس وکان ممن له ان يجتهد و يقيس. (جامع العلم ص ۳ ج ۲). ژباړه: د امام شافعي په کلام کې د دې خبرې دليل شتون لري چې يو مجتهد دې بل مجتهد تېروتی نه بولي ځکه دوی دواړو هغه فرض چې پر غاړه يې وو ترسره کړی دی. يعنې د هغوی د اجتهاد او قياس شرايط شتون ولري او نومورې د اجتهاد د خاوندانو په نزد د اجتهاد او قياس حق ولري.))

له دې نه په ډاګه شوه چې د دوو مختلفو رايو دا درناوی چې په هغوی کې دې هېڅ يوه ته منکر ونه ويلی شي او د هغوی منونکو ته دې تېروتي نه ويل کېږي ، يوازې په هغه صورت کې صحيح دي چې صحيح اجتهاد د هغه له شرايطو سره سمون وخوري. د نن سبا د جاهلانه اجتهاد په څېر نه وي چې عربي ژبه يې سمه زده نه وي ، له قرآن او حديث سره يې هېڅ اړيکه نه وي او د پښتو او دري ژبو د ژباړو پر مټ يې پر قرآن او حديث تمرين پيل کړی وي. داسې اجتهاد پخپله يوه لويه ګناه ده او له هغه څخه اخيستل شوې رايې يوه بله ګناه ، بې لارۍ ، خلاف او بد مرغۍ ده چې منکرول يې واجب دي.

د سنت او بدعت په لانجه کې غوره تګلاره

زمور په ټولنه کې د مذهب په نوم يو اختلاف هغه هم دی چې د سنت او بدعت په عنوان را پيدا شوی چې زياترو خلکو د قرآن او سنت په تعبير کې صحيح اصولو ته شا اړولي او د خپلې ګټې نظرونه يې اساس ګرځولي او نوي نوي مسايل يې را پيدا کړي دي. دا ډول اختلافات پرته له شکه چې هغه تفرق او بېلتون دی چې قرآن او سنت مسلمانان ترې وېرولي دي. د هغو له منځه وړل يا يې د راکمولو هڅه بې له شکه چې ګټور کار دی ، خو قرآن کريم د دې هم يوه ځانګړې لاره راښودلې چې په وسيله يې د تفرق لمنه را تنګه او لا پراخه نه شي. دا هماغه د ښېګڼې په لور د بلنې اصول دي چې له هر څه نه وړاندې پکې د حکمت او تدبير بيا خواخوږۍ او زړه سواندۍ او د يوه خوږ سرليک په وسيله د قران کريم د صحيح مفهوم په لور د رابللو لارښوونه شوې او په پای کې د ((مجادله بالتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هي احسن — يعني په حجت او دليل سره د پوهولو او پوهېدو)) هڅه شوې وي. خو افسوس چې نن ټولو عامو او خاصو علماوو او مصلحينو دا اصول له پامه غورځولي دي. يوازې په شخړو کې هغه هم په غير مشروط ډول بوخت شوي او د خپل سيال د استهزا او تمسخر او د هغه د را لاندې کولو لپاره يې د رښتيا او درواغو ، روا او ناروا چلونو کارول غوره کړي. چې په پايله کې د جنګ او جدال بازار خو تود شوی ، مګر د خلکو د اصلاح اړخ پکې نه ليدل کېږي.

د امت د افتراق اسباب

خپله سريزه مې په دې اوږده کړه او څرګند پرې وغږېدم چې د مسلمانانو د دين پالو او اصلاح غوښتونکو او د ديني فعاليتونو د ترسره کوونکو طبقو تر منځ چې کوم بېلتون ليدل کېږي ، عموماً هغه د همدې حقايقو د له پامه غورځولو پايله ده.

اوس به هغه اسباب او عوامل وړاندې کړم چې زما د فکر او غور تر حده د مسلمانانو تر منځ د خپل منځي شخړو ، بېلتون او جګړو علت شوي دي او افسوس خو دا دی چې نن ورځ دا کړنې د دين د يوه خدمت په توګه ترسره کېږي.

غلو: زما په نزد د دې جګړو او شخړو يو لوی او ستر علت په څنګيزو او اجتهادي مسايلو کې تعصب او چلبازي او د خپلې تکلارې خلاف تکلاره عملاً باطل او ګناه ګڼل او د مخالفې تکلارې له عمل کوونکو سره داسې چلند کول چې د باطل پالو او بې لارو سره بايد ترسره شي ، دی. په دې د ټول امت اتفاق هم دی او د عقل له پلوه له دې پرته پر دين د عمل کولو هېڅ کوم صورت هم نشته ، چې کوم خلک پخپله د اجتهاد وړتيا نه لري ، په اجتهادي مسايلو کې د کوم مجتهد امام اتباع وکړي او کومو خلکو چې د خپلې نفسي خپلواکۍ او هوا پرستۍ د مخنيوي لپاره د يوه ديني مصلحت په توګه د مجتهد امام اتباع کړې ، طبيعي ده چې هغوی د شمېر په زياتېدو يوه ډله ګرځي ، په همدې ډول د بل مجتهد پيروان يوه بله ډله ګرځي. که ډلبندي په مثبته بڼه ، يوازې تر اجتهادي مسايلو ، د خپلو ښوونيزو او عملي اسانتياوو لپاره وي نو نه کوم باک لري ، نه د ملت د تفرقې سبب کېږي او نه هم ملت ته ترې کوم زيان رسېږي.

زيان رسوونکی او تباه کوونکی منفي اړخ يې دا دی چې د خپلې رايې او تکلارې له مخالفينو سره جنګ او شخړه وشي او دوهم منفي اړخ يې دا دی چې د هغو څنګيزو مسايلو په بحثونو کې غلو وشي چې د ټول علم او تحقيق ځواک او د بحث او دليل قوت او د ژوند ګرانبيه وختونه په همدې بحثونو کې لاهو کړی شي ؛ که څه هم د ايمان او اسلام اساسي او پرېکنده اجماعي مسايل زيان ووينې او دغه راز کفر او الحاد خپور شي. خو دې ټولو ته له پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرته زمورِ علمي بوختياوې يوازې همدا فروعي بحثونه وي چې په اړه يې تاسې په پورتني تفصيل کې پوه شوئ چې په هغو کې له زرهاوو څېړنو وروسته هم خبره له دې نه هاخوا نه ځي چې دا راجح دی او خلاف يې مرجوح او د دې راجح او مرجوح غوښه پرېکړه نه په دنيا کې کېدی شي ، نه به يې په برزخ کې پوښتنه وشي او نه به يې د حشر په ميدان کې د راجح او مرجوح اعلان وشي.

دغه راز نه له دې مسايلو سره د اختلاف کوونکو منکرول صحيح کار دی او نه يې خطا کاره بلل صحيح دي. په دې وخت کې زمورِ د قوم د علماوو او فقهاوو يو سپېځلی پوړ چې په ځانګړې ډول په ښوونه او تصنيف کې بوخت دی ، که د هغوی د شپې او ورځې بوختياوې وڅارل شي نو د زياترو حضراتو د علمي څېړنو ، هلو ځلو او کار ټوله وړتيا به تر همدې څنګيزو بحثونو پورې محدوده ترسترګو شي.

د فکر شپبه

په دې مسايلو کې د ځينو غلو خو تر دې کچې رسېدلې چې د خپلو مخالفينو لمونځ فاسد او هغوی ((تارک قرآن — قرآن پرېښودونکي)) ګڼي او د خپل ځانګړي مسلک په لور ورته په داسې ډول بلنه ورکوي ، لکه له اسلام څخه يوه منکر ته چې د اسلام بلنه ورکول کېږي. او همدا بيا د دين تر ټولو ستر خدمت هم ګڼي.

معلومه نه ده چې دا خلک د اسلام پر بنسټونو له څلورو خواوو څخه له يرغلګرو توپانونو ناخبره دي او که له رضا ځان تېروي. په دې وخت کې چې يو خوا څرګند کفر يعنې عيسويت او کمينيزم له ټولو اسلامي هېوادونو او اسلامي کړيو راچاپېر دی او دا دواړه کفره په توپاني چټکتيا په اسلامي هېوادونو کې خپرېږي ، يوازې په پاکستان کې د زرګونو په شمېر خلک هر کال مرتد کېږي ؛ بل خوا کفر ، نفاق او الحاد پخپله د اسلام تر نامه لاندې چېرته د قاديانيت او مرزايت په جامه کې ، چېرته د پروېزيت او له حديثو څخه د منکرينو تر سرليک لاندې ، چېرته له لويديځ څخه د راوړي اباحيت او د ټولو شرعي محرماتو د حلال ګڼلو له لارې زمورِ پر ايمان يرغلونه کوي او دا الحاد ، کفر او نفاق له مخکيني کفر څخه ځکه زيات خطرناک دی چې دا کفري عناصر د اسلام او قرآن تر سرليک لاندې راځي چې په لومه کې يې زمورِ سيده ساده ناپوهه ولس خو پرېږده نوي تعليم يافته ځوانان مو هم په زيات شمېر ځکه پکې ښکېل شي چې ګواکې نوي تعليم او نوي معاشرت دوی له ديني تعليم او اسلامي اصولو دومره لرې کړي دي چې د مادي علومو او فنونو د ماهر کېدو سربېره د مذهب او دين له لومړنيو معلوماتو هم بې برخې دي او اوس غواړي له همدې لارې پر دين ځان پوه کړي. د پټ او څرګند کفر له دې ټولو ډولونو څخه که ځينې نېکمرغه مسلمانان وژغورل شي نو فحاشي ، بربنډتوب ، لوڅې ګډاوې ، د نڅا او سندرو محفلونه او په کور کور کې د راډيو له لارې د فلمي سندرو او د سېنما له زهرجنې فضا څخه څوک داسې شته چې ترې خوندي پاتې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسلام او قرآن په نوم نن ورځ مسلمانان په ډول ډول سرغړونو او بد اخلاقيو کې ډوب دي. زمور بازارونه له دروغو ، دوکې ، سود او قمار نه ډک دي ، او د هغو چلوونکي يهوديان نه دي ، هندوان نه دي ، د اسلام نوماندان دي. زمور له دولتي ادارو د رشوت ، ظلم او زياتي ، له کار نه د تېښتي ، بې رحمۍ او سخت زړۍ روزنيز مرکزونه ګرځېدلي دي او د هغوی کارګران انګرېزان يا هندوان نه دي ، د مُحَمَّد مصطفی ﷺ نوم اخيستونکي او د آخرت پر ورځ د ايمان دعوا کوونکي دي. زمور ولس د دين له علم څخه ړوند ، په تيارو کې ډوب ، د دين له فرايضو او واجباتو ناخبره ، د مشرکانه دودونو او ساعت تېريو خوښوونکي دي.

ای بســـــــــــرا پرده يثرب بخواب
خيز [1] که شد مشرق و مغرب خراب

په دې حالاتو کې آيا پر مور واجب نه دي چې له غور او فکر څخه کار واخلو او فکر وکړو چې په دې وخت کې د رسول کريم ﷺ غوښتنه او تمه به له علماوو څخه څه وه؟ او که د محشر په ورځ هغه مبارک ﷺ له مور نه وپوښتل چې زما پر دين او شريعت دا ډول يرغلونه کېدل ، زما امت په دې بد حالۍ ککړ وو ، تاسې د نبوت د وراثت ادعا کوونکي چېرته وئ؟ تاسې د هغه وراثت څه حق ادا کړی؟ نو آيا زمور دا ځواب به بسنه وکړي چې مور پر رفع اليدين (د لاسونو د اچتولو پر مسئلې) يو کتاب ليکلی يا ځينې زده کوونکي مو د ((شرح جامي)) د کتاب په يوه بحث ((حاصل او محصول)) ښه پوه کړي ، يا په احاديثو کې پر شته اجتهادي مسايلو مو ډېرې په زړه پورې ويناوې کړې دي يا د قلم د ژورنالېستکي ځواک او ليکوالۍ په وسيله مو نور علما او فاضلان ښه ذليل کړي دي.

په فروعي او اجتهادي مسايلو کې بحث او تمحيص که څه هم مذموم کار نه دی ، که چېرته د خپل ټاکلي چوکاټ دننه په اخلاص سره د الله تعالی لپاره کېدی. خو چېرته چې د اسلام او ايمان د بنسټونو لړزوونکو فتنو خبرونه اورو ، د الله او رسول ﷺ له احکاماتو سرغړونې بلکې پرې ټوکې او رشخند پخپلو سترګو وينو او په غوږونو يې اورو خو پر مور د ذرې هومره تاثير هم نه کوي نو د دې تمه څنګه کېدی شي چې مور دا څنګيز بحثونه په اخلاص سره د الله تعالی لپاره کوو. که په هغو کې څه للهيت او اخلاص وی نو مور به د هغو حالاتو له مخې د اسلام او دين غوښتني پېژندی او له فروعاتو څخه زيات د اسلام د اصولو په خوندي کولو به لګيا وی. مور ګواکې علمي او ديني خدمتونه په همدې فروعي مبحثونو کې ايسار کړي دي او د کار او کوښښ ټوله ورتيا او انرژي مو پر همدې لګولې ده. د اسلام اصولي او بنسټيز مسايل او د ايمان پولې مو د دښمنانو د يرغلونو لپاره تشې پرې اينې دي.

[1] له حضور سرور کونين (زما مور او پلار دې تری ځار شي) ته په دې انداز خطاب يوازې تاويلاً روا بلل کېدی شي او کله چې يو موحد خپل الفاظ کاروي نو له هغه مراد د مرستې غوښتنه يا استغاثه نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنګ مو بايد پر کوم مورچل کړی وی او ځواک مو پر کوم مورچل ولګاوه. انا لله وانا اليه راجعون. دا خو په جګړو او تعصب کې د غلو پايله ده.

د همدې ترځنګ بله لويه تېروتنه په اجتهادي مسايلو کې د اختلاف د پولو ماتول او تر تفرق ، بېلتون ، جنګ او جګړو او له يو بل سره تر ټوکو او رشخند پورې رسېدل دي چې په هېڅ شريعت او ملت کې هم روا نه ده. او افسوس دا دی چې دا ټول د دين د علم د خدمت په توګه ترسره کېږي او کله چې دا معامله د دې علماوو تر پيروانو پورې ورسېږي نو هغوې جګړې ته د جهاد په سترګه ګوري او جنګ کوي او دا ښکاره ده چې د کوم قوم جهاد چې له خپل لاس او مټو سره وي له هغه سره به د دښمن د دفاع او له کفر او الحاد سره د جنګ فرصت چېرته وي.

په قرآن او حديث کې له پولو څخه د همدې تېري نوم تفرق دی چې په رايو کې له نظر اختلاف څخه يو بېل شی دی ، په قرآن کريم کې يو ځای راځي: ((واعتصمو بحبل الله جميعا ولا تفرقوا)) بل ځای د الله تعالی له لوري د يوې سپارښتنې يادونه ده چې پخوانيو ټولو انبياوو ته شوې ده. د هغې سپارښتنې الفاظ دا دي: ((ان اقيموا الدين ولا تتفرقو فيه.)) د تفسير امام ((ابو العاليه رح)) فرمايي چې د دين له اقامت نه مراد اخلاص دی او د ((لا تتفرقو)) معنا دا ده چې په خپلو منځونو کې دښمني مه پالئ او ورور ګلوي وکړئ.

له دې سپارښتنې وروسته قرآن کريم د بني اسرائيلو د تفرق له بيانولو وروسته د اسلام خاوندانو ته خبر ورکړی چې د هغوی په لاره دې نه ځي. الله تعالی فرمايي: ((وما تفرقوا الا من بعد ما جاءهم العلم بغيا بينهم.)) حضرت ابو العاليه (رح) د دې آيت په تفسير کې فرمايلي دي چې د ((بغيا بينهم)) کلمې کې دې ته اشاره ده چې داسې اختلافات هېڅکله د دين له امله تر دښمنۍ ، جنګ او جګړې نه رسېږي ، بلکې ((بغيا على الدنيا و ملكها و زخرفها وزينتها و سلطانها.))

(جامع العلم ص ۸۴ ج۲)

يعنې هر کله چې غور وکړو نو د دې دښمنۍ سبب د دنيا د مال ، دارايي او مقام مينه وي چې نفس او شيطان د دين د خدمت سرليک ورکوي او انسان ته يې ښايسته ګرځوي ، که نه په دې ډول مسايلو کې د رايې د اختلاف برېد هماغه دی چې مخکې بيان شو ، چې په مثبت ډول د خپل عمل لپاره يو لوری صحيح وګڼي او هماغه لاره غوره کړي او د دې لارې په خلاف د نورو مسلکونو له پيروانو سره جګړې ونه کړي. کټ مټ هماغسې لکه يو انسان چې کله ناروغه کېږي او د خپلې درملنې لپاره کوم حکيم يا ډاکټر غوره کوي ، نو يوازې د هغه په خبره باور کوي او يوازې د هغه پر لارښوونه عمل کوي. خو نورو ډاکټرانو ته بد رد نه وايي. تاسې يو شخص خپل وکيل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وټاکئ او خپله قضیه ور وسپارئ خو له نورو وکیلانو سره جنګ او جګړې نه کوئ. په اجتهادي او اختلافي مسایلو کې مو هم تکلاره باید همدا وي.

د دیني ډلو غلو

زمور دیني ډلې چې د دین د ښوونې ، لارښوونې ، پند او نصیحت یا د بلنې او تبلیغ او د ټولنې د رغونې لپاره رامنځته شوې او په خپل خپل ځای ګټور کارونه هم ترسره کوي. په هغو کې زیات شمېر علما ، نېکان او مخلص کسان کار کوي. که همدوی یو ځای شي او د کار د وېش پر بنسټ په دین کې د راټوکېدونکو ټولو خنډونو د له منځه وړلو په اړه فکر او د امکان تر حده له یو بل سره مرسته وکړي او د دین د اقامت د مشترکې موخې په پار هره ډله بله ډله خپل لاس او مټ وګڼي او د نورو د کارونو همداسې درناوی وکړي لکه څرنګه چې د خپلو کارونو یې کوي ، نو دا مختلفې ډلې په خپل خپل نظام کې جلا جلا هم د اسلام یو ستر ځواک ګرځېدی شي او د ګډ کار په وسیله یو لوی شمېر دیني اړتیاوو ته ځواب ویلی شي.

خو په عموم کې دا کېږي چې هرې ډلې د خپلو هڅو او کارونو لپاره چې کوم چارچوکات او تکلاره جوړه کړې وي ، په عملي توګه داسې ښکاري چې هغوی د دین خدمت په همدې چارچوکاتو کې منحصر ګڼي ، که څه هم په ژبه یې نه وایي. که له نورو ډلو سره جنګ او شخړه هم نه وي ، نو سپکاوی خو یې خامخا تر سترګو کېږي. په پایله کې په دې ډلو کې هم یو ډول بېلوالی رامنځته شي. له غور کولو د دې علت دا په ډاګه کېږي چې که څه هم چې موخه د ټولو د دین خپراوی ، ساتنه او د مسلمانانو علمي ، عملي او اخلاقي رغونه ده ، خو د دې موخې د لاسته راوړو لپاره چا یو دارالعلوم جوړ کړ او د دین خدمت یې ترسره کړ ، چا یوه تبلیغي ډله جوړه کړه او د فلاح او لارښوونې فرض یې پر ځای کړ ، چا کومه ټولنه جوړه کړه چې د دین د احکامو د خپراوي لپاره د لیکنې او چاپ کارونه وکړي. چا د فتواوو په وسیله د خدای مخلوق ته د اړینو احکامو د ښودلو لپاره دارالافتاوې جوړې کړې. چا د اسلام پر خلاف د ملحدانه شعارونو د ځواب لپاره د لیکنو یا اوونیزو یا میاشتنیو رسالو یا ورځپاڼو لړۍ روانه کړه ، دا کارونه که څه هم چې په بڼه کې له یو بله بېل ښکاري ، خو په حقیقت کې د یوې موخې بېلا بېلې برخې او اجزاوې دي. پر دې مختلفو مورچلونو به چې کومې مختلفې ډلې کار کوي دا مهمه ده چې د هر یوه د کار تکلاره به بېله وي د همدې لپاره هرې ډلې د خپلې هوسایني لپاره د خپل خپل طبیعت او چاپېریال سره سمه تکلاره او د هغه اصول او قواعد پنځولي دي او هره ډله د هغو پابنده ده. دا ښکاره ده چې آره موخه خو له نص او په قطعي ډول له قرآن او سنت څخه ثابته ده ، له هغه څخه مخ اړول د قرآن او سنت له بریدونو اوښتل دي خو دا خپله جوړه کړې تکلاره او د هغې اجرایوي اصول او قواعد نه منصوص دي ، نه یې اتباع د شریعت له مخې د هر چا لپاره ضروري ده ، بلکې د ډلې مسؤلینو د کار د اسانتیا لپاره غوره کړي دي. په هغو کې د اړتیا له مخې بدلونونه هغوی پخپله هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي او د حالاتو او چاپېريال د بدلون له امله پخوانۍ تګلاره پرېښودل او نوې تګلاره جوړول هم د چا په نزد ناروا یا مکروه نه ده ، خو په دې کې علمي غلو کابو په هرې ډلې کې لیدل کېږي چې خپلې تګلارې ته یې د منصوص موخې درجه ورکړې ده.کوم شخص چې په دې تګلاره کې ګډون نه لري ، که څه هم چې د دې موخې هر څومره ستر کار کوي ، هغه خپل ورور او د خپل کار شریک نه بولي. او که کوم څوک په دې تګلاره کې یو وخت وو بیا د کوم علت له امله یې ګډون ونه شوی کولی نو عملاً هغه له اصلي موخې او دین څخه بې لارې ګڼل کېږي او هماغه چلند ورسره کېږي چې باید له دین څخه له مخ اړوونکي سره وشي ، که څه هم د اصلي موخې یعنې د دین د اقامت خدمت له مخکې څخه زیات وکړي. د دې غلو په پایله کې هماغه جګړې او تعصب او د ډله بازیو اپټونه په ښو دینداره خلکو کې راپیدا شي چې د جاهلیت په عصبیتونو اخته خلکو کې لیدل کېږي.

د پیغمبرانه دعوت له پامه غورځول

زمونږ د تبلیغ ، بلنې او رغنیزو هڅو د خنثی کولو لپاره د تفرقې او د جنګ او جګړې د کندې د لا ژورولو لپاره تر ټولو زیات لاس د دې دی چې د نن ورځې ژبورو او قلم څښتنه علماوو په عموم کې د پیغمبر ﷺ د بلنې او اصلاح تګلارې له پامه غورځولې دي او ژورنالیستیکي ژبه او د جملو رنګیني د خبرو د وزن د زیاتوالي او اغېزمنتیا وسیله ګڼي. او تجربې او کتنې دا په ډاګه کړې چې دا یوه داسې سپېره او بدمرغه لاره ده چې له دې نه د خطاکار یا د بې لارې د اصلاح تمه خو هېڅکله نه شي کېدی. دا تګلاره هغوی پر خپل ضد او سرزورۍ نور هم کلک او پیاوړي کوي او د اصلاح پر ځای یې په زړونو کې د دښمنۍ تخم کري او د دښمنۍ اور لا لمبور کوي.

هو ، د خپلو پیروانو او معتقدینو لپاره د لنډ وخت تفریحي توکي خامخا وي او د هغوی په شاباسي ورکولو لیکوالان دا ګڼي چې ګنې د دین ډېر ښه خدمت یې کړی دی.

خو هغه چې د دې مضمون مخاطبین وي ، د هغوی له زړونو وپوښتئ چې که کوم وخت هغوی د هغې خبرې په حقانیت ډاډه هم شي ، نو د لفاظۍ ، مسخرې او رڅند دا طریقه د هغوی پر وړاندې د حق خوا ته د راتلو خنډ نه ګرځي ؟ او آیا هغوی د تل لپاره د دې داعي (بلونکي) دښمنان نه ګرځوي ؟

د پیغمبرانه بلنې څلور عناصر

د دې په مقابل کې د الله تعالی د رسولانو او پیغمبرانو د دعوت او بلنې تګلارې ته که وکتل شي نو د هغوی کلمات ساده ، خو د پوهې وړ ، له انساني خواخوږۍ ډک او نرم وي. هغوی د مخالفینو د زښتو او بدو خبرو په اوږدو هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده او خوږ ځواب ورکوي ، خبرې نه ورغبرګوي ، په زړه کې يې د خواخوږۍ ولولې وي چې په څه ډول حق خبره پرې ومني. له همدې امله تدبير يې د حکمت په ګاڼه سنبال وي.

د پيغمبرانه بلنې روح د قرآن له يوې کلمې ((نذير)) نه څرګندېږي چې د هر پيغمبر لپاره په قرآن کريم کې کارول شوې ده.

په قرآن کريم کې ځای ځای پيغمبرانو ته ((بشير)) او ((نذير)) ويل شوي. په پښتو ژبه کې ((نذير)) وېرووونکي ته ويل کېږي. خو د وېرووونکي کلمه د نذير بشپړ مفهوم نه راټولوي. د پښتو ژبې د تنګسيا له امله دا معنا ورته غوره کړی شوې ده. حقيقت دا دی چې وېرول بېلا بېلې بڼې لري. د غل او چپاول کوونکي وېرول هم وي. د دارونکي حيوان او دښمن وېرول هم وي او يو زړه سواندی پلار هم خپل زوی له مار ، لړم ، زهرو او اور څخه وېروي ، لومړی ډول يې يوازې تخويف دی ، انذار يا نذارت نه دی. غل ، چپاول کوونکي ، دښمن او دارونکي ته وېرووونکی نه ويل کېږي خو دوهم ډول وېرول چې د مهربانه پلار له خوا وي ، د مينې او خواخوږۍ پر بنسټ وي. له زيان راوړونکو او ضرري شيانو څخه وېرووونکي ته ((نذير)) ويل کېږي. د انبياوو عليهم السلام لپاره د ((نذير)) کلمې راوړلو موخه د هغوی د بلنې او ښوونې د روح لور ته اشاره ده. دوی يوازې کوم پيغام نه رسوي ، بلکې په حکمت ، خواخوږۍ او خير غوښتنې د خپل پيغام د اغېزمن کولو او له هلاکت څخه د مخاطب د ژغورلو تدبير او هڅه هم کوي.

په قرآن کريم کې د پيغمبرانه بلنې کوم اصول چې په يوه آيت کې راغلي دي ، هغه ګواکې د نذير د کلمې شرحه دي. الله تعالی فرمايي: ادْعُ إِلِى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُم بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ. په دې آيت کې د الله لور ته د دعوت په ادابو کې تر ټولو مخکې ((بالحکمة)) راغلی دی چې مطلب يې دا دی چې د داعي (بلونکي) دنده يوازې د خلکو تر غوږونو د يوه پيغام او وينا رسول نه ده ، بلکې په حکمت او تدبير مناسب وخت او وړ ځای ته په پام سره بايد په داسې عنوان يې ورسوي چې د مخاطب لپاره يې منل اسانه شي.

دويم شی ((موعظت)) دی چې معنا يې په خواخوږۍ او خير غوښتنې يو چا ته د يوه ښه کار بلنه ده. له دې نه دا په ډاګه شوه چې د داعي لپاره مهمه ده چې کله يوه خبره کوي ، نو د خواخوږۍ او خيرغوښتنې له جذبې سره يې وکړي. له موعظت سره دريم شی د ((حسنة)) قيد دی. په دې کې اشاره دې ته ده چې عنوان بايد نرم او زړه راښکونکی وي ، ځکه چې ځينې وختونه په سوچه همدردۍ او خير غوښتنې يو څوک د ښېګڼې لور ته رابلل کېږي خو عنوان ، لهجه او طرز يې زړه دردوونکی وي ، نو ځکه هغه بلنه هم اغېزمنه نه وي. د همدې لپاره له موعظت سره د ((حسنة)) قيد راوړل شوی دی. لنډه دا چې دې آيت د پيغمبرانه بلنې په ادابو کې درې څيزونه اړين وګرځول: لومړی حکمت او تدبر ، د هغه کار لپاره بلنه بې ګټې نه شي بلکې مؤثره وي. دوهم ، په خواخوږۍ او خير غوښتنې د نېک کار لور ته بلنه. دريم ، د بلنې عنوان ، لهجه او ښه خوږه او د منلو وړ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې څلورم شی دا ښودل شوی چې که د بلنې د ادابو له پرځای کولو سربېره هم بلنه ونه منل شوه او خبره تر شخړې ورسېږي نو بیا شخړه باید په عامیانه انداز کې نه وي ، بلکې په ((بالتي هی احسن)) ، یعنې په ښه ډول وي. ابن کثیر (رح) د دې آیت په تفسیر کې فرمایي: ((برفق ولین و حسن خطاب)) یعنې مجادله او بحث دې هم په نرمۍ ، خواخوږۍ او غوره خطاب سره وي او په تفسیر مظهري کې راځي چې ((مجادلة بالتی هی احسن)) دا ده چې په هغې کې خپله غوسه سړول یا د خپل نفس لویوالی په پام کې نه وي ، باید خاص د الله تعالی لپاره او د حق کلمې د لوړولو لپاره وي ، او ((مجادلة بالتی هی احسن)) یوازې د مسلمانانو لپاره نه ، بلکې که له کافرانو سره هم که خبره تر شخړې ورسېده نو په هغې کې هم انبیاوو علیهم السلام ته همدا لارښوونه شوې ده. الله تعالی فرمایي: ((ولا تجادلو اهل الکتاب الا بالتی هی احسن)) یعنې که له اهل کتابو سره د مجادلې یا شخړې نوبت راغی ، نو هغه هم باید چې په ((بالتي هی احسن)) ، یعنې په نرمۍ ، خواخوږۍ او غوره خطاب ترسره شي.

د انبیاوو (علیهم السلام) سپېڅلې ټکلاره

د انبیاوو علهیم السلام د بلنې او اصلاح کیسې چې په لوی شمېر په قرآن او حدیث کې راغلې ، په هغو کې یوې یوې ته که وګورو نو د ټول ژوند هڅې به یې پرهمدې ټکلاره وموښ.

حضرت نوح علیه السلام پنځوس یا سل کاله نه ، بلکې نهه سوه کاله چې کوم قوم ته بلنه ورکوله او په خواخوږۍ او خیر غوښتونکي انداز یې پوهول ، خو کله چې د هغه علیه السلام قوم د سختۍ او بې تهذیبۍ ښکارندویي وکړه ، هغه یې بې عقل وباله نو تاسې پوهېږئ چې د خدای دې ګران پیغمبر څه ځواب ورکړ ((یقوم لیس بی سفاهة ولکنی رسول من رب العالمین. ژباړه: زما ورونو په ما کې کومه ناپوهي نشته بلکې زه د رب العالمین لخوا ستاسې د ښېګڼې لپاره رسول استول شوی یم.))

د سرور کاینات رسول اکرم ﷺ ټول ژوند د همداسې پېښو شاهد دی. د هر ډول کړاوونو له زغملو وروسته هم له ظالمانو څخه د غچ اخیستلو یادونه خو پرېږده ، د خیر دعاګانې به یې ورته کولې. ((اهد قومی انهم لا یعلمون — یاالله زما قوم ته هدایت وکړه ، ځکه هغوی نه پوهېږي.))

کومو علماوو ته چې د انبیاوو د وراثت یو څه برخه رسېدلې ، د هغوی ټولو هم په دعوت او تبلیغ کې همدا ټکلاره وه. په وروستیو وختونو کې د حضرت سید اسماعیل شهید رحمه الله یوه واقعه ده چې د دهلي له جامع جومات څخه له وعظ وروسته دباندې راوت نو د جومات په زینو کې ځینو لوچکانو د هغه مبارک لاره ونیوله او ورته ویې ویل چې: مور اورېدلي چې تاسې ارموني یاستئ؟ مولانا په ډېر ډاډ ورته وفرمایل: وروره! تاسې ته ناسمه خبره رسېدلې. زما د مور د نکاح شاهدان تر اوسه پورې لا ژوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی پوهېدل چې د هغوی موخه یوازې کنځلې کول او ضرر رسول دي ، خو د انبیاوو د وارث کړنه چې باید څه وي همغه یې وکړل. د هغوی کنځلې ته یې د پوښتنې په سترګه وکتل او خبره یې پای ته ورسوله.

د نبوت تګلاره او مور

حقیقت دا دی چې د بلنې او اصلاح کار انبیاء یا د هغوی وارثان کولی شي چې ګام پر ګام خپله وینه څښي او د دښمن په خیر ، ښېګڼې او خواخوږۍ کې لګیا وي. د هغوی په کړو وړو او خبرو کې پر کوم مخالف لعنت ویل یا سپکول نه وي ، هغوی د مخالف په ځواب کې د شوخو کلماتو په فکر کې نه وي ، پر چا د پړې اچولو اړخ نه غوره کوي ، د همدې کړنې اغېز دا وي چې د څو ورځو له مخالفت وروسته لوی لوی سرکښه د هغوی پر وړاندې غاړه ماتې شي او د هغوی خبرې ومني. نن تأسف دا دی چې مور د انبیاوو له تګلارې دومره لرې تللي یو چې زمور په ویناوو او لیکنو کې د هغوی د هېڅ خبرې رنګ نه دی پاتې.

د نن ورځې د مبلغ او مصلح کمال دا ګڼل کېږي چې پر مخالف ډول ډول تورونه ولګوي او هغه رسوا کړي او خپله وینا داسې ژوندۍ کړي چې اورېدونکی زړه ټینګ ونیسي ، همدې ته د نن ورځ ژبپوهنه او د پښتو ادب وایي. انا لله و انا الیه راجعون.

الله تعالی خو چې کله انبیا د بلنې پر دریځ دروي نو د موسی او هارون علیهما السلام په څېر اولوالعزمه پیغمبرانو ته د فرعون غوندې د یوه سرکښه کافر په لور د لېږلو پر مهال دا لارښوونه کوي: ((قولا له قولا لینا لعله یتذکر او یخشی. ژباړه: له فرعون سره نرمه خبره وکړئ ، ښایي لارې ته برابر شي او له الله تعالی ووېرېږي.))

نن زمور په علماوو ، مصلحینو او مبلغینو کې هېڅ یو له حضرت موسی او هارون علیهما السلام څخه لوړ لارښود او هادي نه شي کېدی او د هغوی مخاطبین له فرعون څخه زیات بې لارې نه شي کېدی ، نو د دوی لپاره دا څرنګه روا شوه چې څوک چې د دوی له نظر سره اختلاف لري ، په هغه پسې ملنډې ووهي او د پښو غوڅولو په هڅه کې یې شي او له استهزا او ټوکو سره پر هغوی لفاظي وکړي. او بیا په زړه کې خوشاله وي چې د دین ډېر لوی خدمت یې ترسره کړی دی. او له خلکو څخه د دې تمه ولري چې د دوی خدمتونه وستایي او ویې مني.

زما په اند په دې وخت کې دا درې اسباب دي چې د مسلمانانو د پرمختګ پر وړاندې لوی خنډ دي. د هرې غوندې په پایله کې افتراق او د هر تنظیم په پایله کې تفریق ، د هرې اصلاح په پایله کې فساد او د هر دعوت په پایله کې کینه را ټوکېږي. کاش مور په ګډه فکر وکړو او د نورو له اصلاح کولو مخکې د خپلې اصلاح په اړه فکر وکړو. ځکه آره ناروغي همدا ده چې د مال او ځای له مینې او د حسد او کینې له پلیتیو څخه زمور خپل زړونه پاک نه دي. مور په دې ډېر ویاړو چې له غلا ، رشوت ، سود ، شراب ، نڅا ، موسیقي او سېنما څخه ځان ساتو او د لمانځه او روژې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پابند یو. خو خطر دا دی چې داسې خو به نه وي چې زمور د لمانځه او روژې دا پابندي او له سود ، شراب ، نڅا او موسیقي څخه زمور ځان ساتنه یوازې د خپل مولویتوب د مسلک له امله وي. ځکه چې په دې مسلک کې د دې شیانو ځای نشته ، که نه که له دې شیانو څخه مو خاص د خدای له وېرې ځان ساتلی وی نو د مال او مقام له مینې ، کینې او حسد ، لویې او ځان ښودنې څخه به هم خوندي وی. ځکه چې د دې شیانو چټلتیا له سود او شرابو څخه کمه نه ده. خو دا باطني ګناهونه زمور د چپنې او پټکي تر سیوري لاندې ځایېدی شي ، له همدې امله د هغوی پروا نه کوو او همدا هغه شیان دي چې په اصل کې د ټولو تفرقو بنسټونه دي. الله تعالی دې مور ته لدې ټولو اپتونو څخه د ځان ساتنې بشپړ توفیق راکړي تر څو په یوه زړه د بلنې او اصلاح کار له پیغمبرانه جذبې او د پیغمبرانه ادابو په ملتیا ترسره کړو.

د وینا لنډیز

د فکر او نظر له خاوندانو دا خبره پټه نه ده چې اوس مهال د نړۍ په ګوټ ګوټ او هر هېواد کې مسلمانان چې له کومو مصیبتونو او اپتونو سره لاس او ګرېوان دي ، د هغو تر ټولو لوی لامل خپل منځي تفرقه او کورنۍ جګړې دي. که نه د شمېر او مادي اسبابو له مخې د اسلام په ټول تاریخ کې هېڅ وخت هم مسلمانانو دومره لوی ځواک نه دی ترلاسه کړی ، څومره ځواک چې نن په لاس کې لري.

او کله چې د دې تفرقې پر علت غور کېږي نو د هغه علت له خدای او آخرت څخه مخ اړونه او د نورو قومونو په څېر یوازې د دنیا د څو ورځني مال ، شتمنۍ ، عزت او مقام بې واکو هوس وي. چې زمور په ټولنه کې کله د سیاسي واک لپاره د اړ و دور ، سوداګریزو او صنعتي سیالیو او د پوستونو او منصبونو لپاره د خپل منځي شخړو په بڼه زمور ټولنه ټوټې ټوټې کوي او کله د مذهبي او ديني نظریاتو په جامه او د بېلا بېلو نظامونو په شکل کې زمور د یو بل د مسخره کولو او سپکولو وسیله ګرځي ، که نه که د اجتهادي نظریاتو د خپل منځي اختلاف سربېره د صحابوو او تابعینو په څېر زمور د جنګ لوری یوازې د کفر و الحاد او بې دینۍ په لور واوړي او د هغو په مقابل کې د مسلمانانو بېلا بېلي ډلې په یوه صف کې ودرېږي او یو کلک بنسټ وګرځي نو ننۍ ناخوالې به یوه هم ترسترګو نه شي.

له با مسؤلیته علماوو له درد ډکه غوښتنه

د سیاسي او اقتصادي میدان او د مقام او منصب په سیالۍ کې د بې اعتدالیو مخه نیول خو له یوې مخې زمور په وس کې نه دی ، خو پخپله د دین او مذهب لپاره د کار کوونکو ډلو په نظریاتو او کارونو کې د ګډې موخې لپاره په شته اختلافاتو کې اعتدال راوستلی شو. که مور د اسلام د بنسټیزو اصولو د ساتنې او د الحاد او بې دینۍ د سېلاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مخنيوي مهمه موخه په صحيح معنا وپېژنو نو دا هغه د يو والي ټکی دی چې د مسلمانانو ټولې فرقې او ټولې ډلې پرې را ټولېدی او په ګډه کار کولی شي او هماغه وخت د دې سېلاو په مقابل کې کوم اغېزمن ګام پورته کېدلی شي.

خو د حالاتو کتنه د دې ښکارندويه ده چې همدا اصلي موخه زمور له پامه غورځېدلې ده. له همدې امله زمور د ورتياوو ، علم او تحقيق زور په خپل منځي اختلافي مسايلو کې په مصرف رسېږي. همدا زمور د غونډو ، وعظونو ، کتابګوټو او ورځپاڼو د بحث سوژه وي. زمور له دې کار څخه ولس په دې فکر کې وي چې د اسلام دين يوازې د همدې دوو شيانو نوم دی. او کوم لوری چې دوی غوره کړی دی ، د هغې په خلاف وينا يا کړنه له بې لاريتوب او اسلام سره په دښمني تعبيروي ، چې په پايله کې زمور هغه ځواک چې بايد د کفر ، الحاد او بې دينۍ او په ټولنه کې د زياتېدونکي بې حيايۍ په مقابله کې لګول شوی وی ، په خپل منځي جګړو او شخړو کې لګېږي. اسلام او ايمان چې له مور پر کوم مورچل د جنګېدو او قرباني ورکولو غوښتنه کوي هغه مورچل د دښمنانو د يرغلونو لپاره تش پروت دی. زمور ټولنه له ټولنيزو ناخوالو ډکه ده. اعمال او اخلاق ويجار شوي دي. په معاملاتو او تړونونو کې دوکې دي. سود ، قمار ، شراب ، خنزير ، بې حيايي او بدکاری زمور د ژوند په هر ډګر کې خپاره شوي دي. پوښتنه دا ده چې د انبياوو رښتيني وارثان او د هېواد او ملت ساتونکي چې پر خپلو مخالفينو څومره په غوسه کېږي ، ولې د هغې نيمايي هم د خدای پر سرکښانو نه غوسه کېږي؟ او په خپلو کې د نظري اختلاف پر مهال چې د کومې ايماني جذبې څرګندونه کوي ، ولې د ايمان پر دې مورچل نه ښکارېږي؟ زمور د ژبې او قلم ځواک چې په کوم ډول په خپلو اختلافي مسايلو کې جهاد کوي ، د هغې يوه برخه د ايمان پر سرحدونو او اصولو باندې د کېدونکو يرغلونو په مقابل کې ولې نه لګول کېږي؟ د مسلمانانو د مرتد کوونکو هڅو په مقابل کې مور ولې يو کلک دېوال نه ګرځو؟

اخر مور پردې ولې غور نه کوو چې د انبياوو را استول او د قرآن نازلېدل هغه ستره موخه چې په نړۍ کې يې انقلاب راوست او چې د ادم اولاد يې له حيوانيت څخه را و ايست او پر انسانيت يې سرلوړی کړ او هغه چې ټوله نړۍ يې د اسلام دايرې ته را وښکله ، آيا هغه يوازې همدا مسايل وو چې مور پکې اخته يو او نورو ته د لارښوونې تګلارې او پيغمبرانه دعوت همدا سرليک درلود چې نن مور غوره کړی دی.

((الم يأن للذين امنو ان تخشع قلوبهم لذكر الله وما نزل من الحق.))
((ژباړه: آيا لا تراوسه هغه وخت ندی رسېدلی چې د مؤمنانو زړونه د الله ذکر او د هغه د نازل کړي حق پر لور واوړي.))

اخر هغه وخت به کله راځي چې له خپلو نظري او اجرايوي مسايلو ور هاخوا واوړو او د اسلام د بنسټونو ساتنه او د ويجاړې شوې ټولنې رغونه به خپله اصلي وجيبه ګڼو؟ په هېواد کې به د عيسويت او کمېونيزم د زياتېدونکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپلاو څخه ځان خبروو ، د قادیانیانو له حدیثو د انکار او په دین کې د لاسوهنې لپاره د جوړ شویو ادارو مقابله به د پیغمبرانه دعوت او اصلاح په وسیله کوو ؟

او که موږ دا کار ونه کړ او په محشر کې زمونږ خوږ پیغمبر رسول کریم ﷺ له موږ دا پوښتنه وکړه چې زما پر شریعت او زما پر دین یرغلونه کېدل ، د اسلام پر نوم کفر خپرېده ، پرلپسې هڅې روانې وې چې زما امت زما د دښمنانو امت شي ، په قرآن او سنت کې څرګندې لاسوهنې روانې وې ، د خدای او رسول ښکاره نافرمانۍ کېدې نو تاسې د علم داعیان چېرته وئ ؟ د هغوی په مقابل کې مو څومره زیار وایست او قربانۍ مو ورکړې ؟ څومره بې لارې خلک مو لارې ته راوستل ؟ نو موږ باید نن فکر وکړو چې زمونږ ځواب به څه وي!؟

کړنلاره

د همدې لپاره د ملت پر درد پوه او د اسلام او ایمان پر اصولو او موخو باندې خبرو علماوو نه مې هیله دا ده چې د موخې اهمیت او نزاکت په پام کې ونیسي. له هر څه مخکې خو په خپلو زړونو کې دا ژمنه وکړئ چې خپل علمي او عملي وړتیا او د ژبې او قلم ځواک به زیات تر زیات پر هغه مورچل لګوئ ، د کوم مورچل د ساتنې لپاره چې قرآن او حدیث بلنه درکوي.

درنو علماوو! د دې خبرې ژمنه هم وکړئ او پرېکړه هم چې د دې کار لپاره به له خپلو اوسنیو بوختیاوو تر ټولو زیات وخت وباسئ. دوهم دا چې خپل نظریاتي او اجتهادي اختلافات به یوازې د خپل درس تر حلقو او تصنیف او تالیف او فتواوو پورې محدود ساتئ. د ولسي غونډو ، ورځپاڼو ، لوحو ، د خپل منځي مناظرو او جګړو په ذریعه به یې نه را پورته کوئ ، په دې حلقو کې به هم د دعوت او اصلاح د پیغمبرانه اصولو په پیروۍ له زړه بوږنوونکو ، له طعن او سپکاوي ډکو ، استهزاوو ، رشخند او ژورنالیستکو عبارتونو ځان ساتئ. دریم دا چې په ټولنه کې د خپرو شویو ناروغیو د درملنې لپاره به په زړه راښکونکي او له مینه ناکې ژبې او لهجې خپل کار پیلوئ. څلورم دا چې د الحاد ، بې دینۍ او په قرآن او سنت کې د لاسوهنې د مقابلې لپاره د دعوت د پیغمبرانه اصولو تر سیوري لاندې له حکمته ډکو تدبیرونو ، له نصیحت او خواخوږۍ ډکو ویناوو او د زړه راښکونکو دلایلو په وسیله او د ((مجادله بالتی هی احسن)) سره به د خپل د ژبې او قلم ځواک کاروئ.

ما چې کوم څه وویل ، په ډېرې ښېنې سره ، چې نه دا زما مقام وو او نه راته په کار وو چې د علماوو په وړاندې داسې جرأت وکړم خو د خوږمن زړه څه کلمات وو ، چې پر ژبه راغلل. زما قدرمن مشران دې ماته ښېنه وکړي او که په دې خبرو کې کوم ګټور ارخ وي نو هغه د دوی خپل کار دی ، پکې غوره دې کړي. زه هیله لرم چې که علماوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې لور ته پام واړاوو او کار يې پيل کړ نو د الله تعالی ژمنه ((ان تنصروا الله ينصركم يعنې که تاسې له الله سره مرسته وکړئ ، الله به له تاسې سره مرسته وکړي)) پخپلو سترګو پوره کېدونکې وويئ.

((ان اريد الا الاصلاح مااستطعت وما توفيقی الا بالله عليه توكلت و اليه انيب))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امت اختلافات او د هغو حل

مولانا مفتي مُحَمَّد شفيع صېب رَحِمَهُ اللهُ په يوه بل ځای کې ((د امت اختلافات او د هغو حل)) تر سرليک لاندې وعظ وکړ چې په حقيقت کې د ((امت يو والی)) کتابګوټي بشپړوونکی حيثيت لري. په همدې اړوند دا تقرير هم د ((امت يوالی)) له کتابګوټي سره يو ځای خپرېږي ، تر څو خبره بشپړه شي او د ناروغۍ او درملنې دواړو څرګنداوی پر يو وخت وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امت اختلافات او د هغو حل

کله چې شیخ الهند ((مولانا محمود الحسن صاحب (قدس الله سره))) ، د ((مالټا)) په زندان کې له څلور کلن بند ټهرولو وروسته دارالعلوم دیوبند ته راغی نو د علماوو د یوې غونډې پر وړاندې یې یوه ډېره مهمه خبره وکړه.

هغه خلک چې له شیخ رحمه الله سره بلد دي ، هغوی له دې هم ناخبره نه دي چې د هغوی دا بند د عامو سیاسي مشرانو د بند غوندې نه وو. د خپلواکۍ په جنګ کې د دې مشر ټولې هلې ځلې یوازې د حق سبحانه و تعالی د خوښۍ لپاره د امت د سوکالۍ او سوبټیا شاوخوا راڅرخېدلې. د مسافرۍ او د ډېرې بې کسۍ پر مهال د نیول کېدو په وخت کې هغه جمله چې د هغوی پر ژبه مبارکه راغله ، د دوی د هوډ او موخې بشپړ څرک ترې لګېږي. ویې فرمایل: ((الحمد لله ، بمصیبتی گرفتارم نه بمعصیتی. ژباړه: ستاینې الله لره دي چې پر مصیبت نیول شوی یم ، نه پر ګناه.))

د زندان په یوازیتوب کې یوه ورځ چې ملګرو ډېر خفه ولید نو ځینو ملګرو وغوښتل د ډاډېیني لپاره یې څو خبرې وکړي ، نو ده رحمه الله وفرمایل: د هغه کړاو څه غم دی چې یوه ورځ به ختم شي ، غم دا دی چې دا زحمت او زیار د الله تعالی په نزد قبول دی او که نه ؟

د مالټا له زندانه له راخوشي کېدو وروسته یوه شپه د ماخوستن له لمانځه وروسته په دارالعلوم دېوبند کې ناست وو. د علماوو لوی شمېر یې په وړاندې وو. په دې وخت کې یې وفرمایل چې: مورِ خو د مالټا په ژوند کې دوه درسه زده کړل. د دې ټکو په اورېدو د غونډې ټول ګډونوال غوږ غوږ شول چې دې استاذ العلما شیخ اتیا کاله علماوو ته له درس ورکولو وروسته په وروستي عمر کې چې کوم درسونه زده کړي دي هغه څه دي. ویې فرمایل: ما چې تر کوم ځایه د زندان په یوازیتوب کې په دې غور کړی چې په ټوله نړۍ کې مسلمانان له دیني او دنیوي هر اړخه ولې له منځه روان دي ، نو د هغې دوه علته راته څرګند شول. یو ، د قرآن پرېښودل ؛ بل د هغوی خپل منځي اختلافات او کورنۍ جګړې. د همدې لپاره مې له هماغه ځایه دا هوډ راسره راوړی چې خپل پاتې ژوند به په همدې کار کې لګوم چې قرآن کریم د لفظ او معنا دواړو له اړخه عام شي. د ماشومانو لپاره د لفظي ښوونې ښوونځي په کلي کلي کې ودان شي. لویان د ولسي قرآن ښوونې په ښه د هغه له معنا سره اشنا کړی شي او په قرآني لارښوونو د عمل لپاره چمتو کړی شي او د مسلمانانو خپل منځي جګړې او شخړې په هېڅ بیه ونه زغمل شي.

د امت حکیمانو چې د مړه ملت د ناروغۍ کوم تشخیص او درملنه وړاندیز کړې وه ، د ژوند په پاتې ورځو کې د کمزورتیا ، ناروغۍ او د بوختیاوو له ډېروالي سربېره یې د دې لپاره پرلپسې هڅې وکړې او پخپله یې د قرآن تدریس پیل کړ. چې په دې کې به د ښار ټولو علماوو او دغه راز د ((حضرت مولانا حسین احمد مدني)) او ((حضرت مولانا شبیر احمد عثماني)) په څېر علماوو هم ګډون کاوه او ولس هم. او پخپله زه ((لیکوال)) هم په دې درس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګډون له لوړاوي برخمن وو. خو له دې پېښې وروسته د حضرت رحمه الله ژوند هم يوازې د ګوتو په شمېر څو ورځې وې.

آن قدح به شکست و آن ساقی نماند

نن هم مسلمانان چې په کومو اپتونو کې اخته او له کومو پېښو او بلاوو سره مخ دي ، که له ځيرکتيا کار واخلو ، د هغو تر ټولو لوی علتونه به همدا دوه ثابت شي ، قرآن پرېښودل او پخپلو کې جنګونه کول. که غور وکړو نو دا خپل منځي جګړه هم د قرآن د پرېښودو يوه حتمي پايله ده. که پر قرآن تر يو څه اندازې هم عمل کېدی ، نو کورنۍ جګړه به تر دې بريده نه رسېده.

د رايې د اختلاف بريدونه

د رايې اختلاف مذموم نه دی که له خپلو ټاکلو بريدونو وا نه وړي. د انسان په فطرت کې يې پيدا کوونکي د حکمت له مخې يوه ماده د غوسې او دفاع هم ايښې او هغه د انسان د بقا او پرمختګ لپاره ضروري ده. خو دا ماده يې د دښمن د دفاع لپاره ايښې ، که د دې لوری بل لوري ته واوړي — که څه هم چې د دښمن په پېژندلو او ټاکلو کې تېروتنه تړې شوې وي يا د کوم بل علت له مخې— په هر حال کله چې د دښمن لوری بدل شي نو دا پخپله د خپلې تباهۍ وسيله ګرځي. له همدې امله قرآن کريم د مؤمن لپاره په پوره وضاحت د هغه خوا يا لوری ټاکلی دی.

((ان الشيطان لكم عدو فاتخذوه عدوا. ژباړه: شيطان ستاسې دښمن دی او پر دښمنۍ يې ونيسئ.)) چې موخه يې دا ده چې د مؤمن د غوسې او جنګ صحيح لګښت يوازې شيطان او شيطاني ځواکونه دي. کله چې د دې جنګ مخ همدې خوا ته وي نو د قرآن کريم په اصطلاح کې ورته جهاد وايي چې له سترو عبادتونو څخه دی. په حديث کې راځي: ((ذروة سنامه الجهاد ، يعنې په اسلام کې تر ټولو لوړ کار جهاد دی.)) خو که د دې جنګ لوری لږ له هغه خوا واوښت ، نو د جهاد پر ځای فساد بلل کېږي چې له دې څخه د ژغورنې لپاره د الله پيغمبران او کتابونو راغلي دي. د شکل او بڼې په اعتبار د جهاد او فساد تر منځ هېڅ توپير نه وي. هغه کرښه چېرته چې دا دواړه سره بدلېږي ، دا دی چې که د هغه مخ د شيطان او شيطاني ځواکونو په لور وي نو جهاد که نه نو فساد دی. د دوو ملتونو نظريه ، چې په پايله کې يې پاکستان رامنځته شو ، د همدې اجمال عملي تفصيل وو چې د اسلام د کلمې منونکي يو واحد قوم دي او نه منونکي يې بل قوم. د هغوی د جهاد لوری بايد همدې خواته وي.

((حضرت شاه ولی الله قدس سره)) د جهاد د فرض کېدو يو حکمت دا هم ښودلی دی چې د قهر او غضب او دفاع کومه ماده چې په انساني فطرت کې اخښل شوې ده کله چې د جهاد په وسيله خپل صحيح لګښت وموم نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل منځي کورنۍ جګړې او فساد پخپله له منځه لاړ شي ، که نه نو د دې مثال داسې وي لکه د کوم بام لپاره چې د باران د اوبو د وتلو لاره د ناوې په ښه جوړه نه شي نو بيا اوبه بام سوری کوي او دننه راځي.

سوله او جګړه، له چا سره

که نن ورځ غور وکړو نو په ټوله اسلامي نړۍ کې همدا ښکله رښتيا کېږي. له شيطان او شيطاني تعليم ، له کفر او الحاد ، له خدای او رسول سره له بغاوت او بې حيايۍ او عياشۍ سره طبيعتونه اشنا شوي دي. د دې ټولو کينه له زړونو وتلې ده ، هېڅا ته پرې غوسه نه ورځي. د انساني رواداری ، اخلاقو او مېړانې ټول ځواک د کفر ، الحاد او ظلم پر ملاتړ لګېږي. د کينې ، سرکښۍ او د دښمنۍ لوری پخپله د خپلو غړو او ګاونډيو په لور دی. په خپلو کې په وړه وړه خبره جنګ او جګړې دي. د اختلاف له يوه کوچني ټکي لوی غر جوړ شي. همدا د ورځپاڼو او کتابګوټو خواړه ګرځېدلي. له دواړو لورو خپله وړتيا داسې لګول کېږي چې ګواکې جهاد ترسره کوي. دوه جنګ کوونکي قوتونه جنګ کوي او هېڅ د خدای بنده خپل ګرېوان ته سر نه ټيټوي:

چې دا نړېږي ، هغه کور ستا نه وي ، ظالمه!

د هېوادونو له سياست څخه نيولې تر کورنيو چارو پورې په ټولو کې همدا تر سترګو کېږي. هره خوا چې ګورې د ((انما المؤمنون اخوة)) تدريسوونکو يو بل له ګرېوانه نيولي وي. قرآن حکيم چېرته چې د ښېنې او تېرېدنې ، د صبر او ښېنې تلقين کړی وو ، همالته جنګ روان دی او پر کوم مورچل يې چې د جهاد بلنه ورکړې وه هغه مورچل د دښمنانو د يرغلونو لپاره تش پروت دی. ((فالی الله المشتکی وانا لله وانا الیه راجعون.))

د جرګو ، مرکو او د ښاروالۍ د هيئتونو غونډې ، د حکومت د دندو او کارونو سيالۍ ، په صنعت او سوداګرۍ کې مقابله ، د شتمنو او خانانو کشمکش چېرته چې خاص د خپلو حقونو جنګ دی چې پرېښودل يې د ټولو په نزد قرباني او د لوړو اخلاقو ثبوت دی ، هلته کوم څوک يو انچ هم ښورېدو ته تيار نه دي. د دين او مذهب په نوم د کار کوونکو خو لومړی شمېر لږ دی او هغه چې شته ، هغو عموماً د قرآن او سنت له بنسټيزو لارښوونو مخ اړولی او په فرعي او څنګيزو مسايلو کې سره اخته دي. له وړې نه وړه مسئله د شخړې مورچل ګرځېدلې ده ، چې تر شا يې د غيبت ، درواغو ، مسلمان ته ضرر ، تور او تهمت ، استهزا او رشخند په څېر د متفق عليه کبيره ګناهونو په کيسه کې هم نه وي. د دين په نوم د خدای په کورونو کې شخړې ، وژنې او جنګونه کېږي او خبره آن تر پوليسو او محکمو پورې رسېدلې ده.

دا ديندران په خدای او رسول باندې له استهزا کوونکو ، شراب څښونکو ، د سود او رشوت خوړونکو سره هغه کينه نه لري ، کومه چې په دې مسايلو کې له اختلاف کوونکو سره يې لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو د خدای بنده پردې غور نه کوي چې د دې په مثبت او منفي دواړو اړخونو کې یو هم د چا په نزد داسې نشته چې د هغه لپاره له مسلمانانو سره جنګ کول روا وي او یا د نورو غیبت کول ، تور لګول ، سپکول او ذلیل ګڼل روا وي.

د رغونې یوه ناسمه هڅه

زمور د نوو تعلیم یافته رون اندو رغوونکو پام چې کله د دې خپل منځي اختلافونو ورانکاره پایلو ته اوړي او د هغې د درملنې فکر ورسره پیدا کېږي نو د دوی په فکر کې ټولې خرابۍ یوازې په هغو اختلافاتو کې ور ښکاري چې د دین او مذهب په نوم رامنځته کېږي. او هغوی یوازې د همدې اختلاف د له منځه وړلو لپاره د علاج فکر کوي. هغوی په دې وخت کې ټولې هغه جګړې هېرې کړي چې فقط د نفسي او ذاتي غوښتنو لپاره ترسره کېږي ، د کومو لپاره چې سر ، عزت ، مال او هر څه حلال ګڼل کېږي چې تر شا یې په ټول هېواد کې د خپل منځي کرکې سېلاو څپې وهي ، خو دا چې هغو ته د نوي تمدن او شرافت نوم ورکول کېږي ، له همدې امله نه هغه د قوم لپاره ناروغي ګڼل کېږي او نه د هغې د درملنې فکر ته اړتیا لیدل کېږي.

په اختلاف او جنګ کې یوازې ملا بدنامه دی او د هماغه علاج تر غور لاندې دی. حال دا چې د دین او مذهب په نوم چې کوم اختلافات رامنځته کېږي ، که غور وکړو نو د هغو خرابتیا یوازې له پولو څخه د تېري له امله را پیدا کېږي ، که نه اختلاف د هېڅ ډول وروری د له منځه تلو لامل نه شي ګرځېدی. دا خپل ذاتي حقونه نه دي چې قرباني کړی شي. بلکې د قرآن او سنت د تعبیر اختلافات دي ، چې له منځه نه شي وړل کېدی.

زمور ځینې روښن فکره مصلحین ټول فساد په همدې اختلافاتو کې ایسار بولي او د هغه درملنه دا وړاندیزوي چې د ډلبازیو اختلافات دې له مخې لرې کړی شي او له ټولو دې یو نوی او ګډ مذهب جوړ کړی شي. د ټول قوم به هماغه یو مذهب وي ، تر څو د اختلافاتو بېخ له منځه لاړ شي.

خو دا خبره په مذهبي مسایلو کې نه د عقل له مخې سمه ده او نه هم عملاً امکان لري. هو ، یوازې په دنیوي چارو کې په کومو کې چې جنګ د ذاتي حقونو وي ، هلته له خپلو خپلو غوښتنو په تېرېدو دا ډول سوله کېدی شي. له همدې کبله د خپل منځي جنګ او شخړې درملنه دا نه ده چې د رایې اختلاف له منځه یو وړل شي او ټول یوې نظریې ته غاړه کېږدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نظري اختلاف او جنګ و فساد توپير

د عقل او بصيرت له څښتنانو پټه نه ده چې ديني او دنيوي ، د معاملاتو په دواړو ډولونو کې ډېرى داسي مسايل راځي په کومو کې چې رايې توپير لرلى شي. په هغو کې اختلاف کول پخپله د عقل او ديانت يوه تقاضا ده. په هغو کې اتفاق يوازې په دوو صورتونو کې کېدلى شي يا خو دې په غونډه کې هېڅ سترګور او د رايې څښتن نه وي ، يو کس دې يو څه ووايي او ټول دې ورسره ومني. او يا دې نو له رضا د يو چا د مراعت او مېړانې له امله د خپل ضمير او د خپلې رايې په خلاف خبرې باندې چوپتيا غوره کړي. که نه که عقل او ديانت دواړه شته وي نو د رايې اختلاف اړين دى او دا اختلاف هېڅکله زيان راوړونکى نه وي. بلکې د نورو لپاره د بصيرت توکي برابروي. په جرګو کې د حزبونو اختلاف پر همدې بنسټ اړين ګڼل کېږي.

د قرآن او سنت د مجملاتو او پېچلتياوو په تشريح او تعبير کې همدې ډول اختلافاتو ته رحمت ويل شوى دى ، چې د اسلام له لومړني پېر څخه نيولي د صحابوو ، تابعينو او بيا تر مجتهدو امامانو پورې يې دوام درلود. په دې مسايلو کې کوم اختلافات چې د صحابه کرامو تر منځ رامنځته شوي ، د هغو د له منځه وړلو معنا له دې پرته بل څه نه شي کېدى چې د صحابه کرامو يوه ډله دې باطله وګڼلى شي چې د صحابوو باطل ګڼل پخپله د حديثو د نصوصو او قرآني لارښوونو سره بالکل خلاف کار دى. د همدې لپاره ((حافظ شمس الدين ذهبي)) فرمايلي دي چې په کومه مسئله کې چې صحابه کرامو اختلاف کړى ، د هغه بيخي له منځه وړل امکان نه لري.

د صحابوو او مجتهدو امامانو تګلاره

د دې ترڅنګ د صحابوو ، تابعينو او مجتهدو امامانو د پېر هغه تاريخ هم مخته ايښودل اړين دي چې د کتاب او سنت د تعبير له مخې کوم د رايې اختلاف چې د هغوى تر منځ پېښ شوى ، په دې ټول تاريخ کې يوه واقعه هم داسې نشته چې هغه دې د جنګ او شخړې بڼه غوره کړې وي. په مسايلو کې د خپل منځي اختلاف سربېره په يو بل پسې لمونځ کول او د وروړ ټولې اړيکې ساتل په دې ټول تاريخ کې يو لوى شاهکار دى. په سياسي مسايلو کې شخړې ، د صحابوو فتنې ، د تکويني حکمتونو پراساس رامنځته شوې. د هغو په منځ کې توري هم وچلېدې خو د همدې فتنې په پيل کې کله چې مظلوم امام حضرت عثمان غني رض د سرکښانو په لومه کې ايسار وو او همدې سرکښو د لمنځونو امامت ترسره کاوه ، نو مظلوم امام مسلمانانو ته د هغوى په اقتدا د لمانځه کولو لارښوونه وکړه او عام قانون يې دا ور وښوده چې: ((اذهم احسنوا فاحسن معهم وان هم اساؤا فاجتنب اساءتهم ، يعنې کله چې دوى کوم نېک کار کوي ، مرسته ورسره وکړئ او کله چې بد او ناسم کار کوي ، تړې لرې اوسئ.)) د دې لارښوونې په وسيله يې د سر په بيه مسلمانانو ته د قرآني لارښوونې((وَتَعَاوَنُواْ عَلَى الْبرِّ وَالتَّقْوَى وَلاَ تَعَاوَنُواْ عَلَى الإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ)) صحيح تفسير وښوده او د خپل منځي تيت او پرکې او افتراق دروازه يې وتړله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د همدې فتنې په پای کې کله چې د حضرت علي او حضرت معاویه رضی الله عنهما تر منځ د جنګ میدان توده وو ، د روم د عیسوي سلطنت له خوا حضرت معاویه (رض) ته له خپل ځان سره د یو کېدو او له هغه سره د مرستې پیغام ور ورسېد نو د حضرت معاویه رض ځواب دا وو چې زموږ په اختلاف ونه غولېږي. که مو د مسلمانانو په لور مخ را واړاوه نو د حضرت علي (رض) د لښکر لومړی عسکر چې ستا سره د مقابلې لپاره به وځي ، هغه به معاویه وي. نو معلومه شوه چې خپل منځي اختلاف چې د منافقینو د ژورو سازشونو له امله د تشدد اړخ خپل کړی دی ، په هغه کې هم د اسلام بنیادي حقایق له پامه نه دي غورځېدلي.

د وینا لنډیز دا دی چې د کتاب او سنت په تعبیر کې د رایې اختلاف چې د صحابوو ، تابعینو او مجتهدو امامانو تر منځ وو هغه بې له شکه رحمت دی. د هغه کوم اړخ نه مخکې مسلمانانو ته زیان رسوونکی ثابت شوی او نه نن کېدی شي. په دې شرط چې د هماغو پولو دننه وي په کومو کې چې هغوی ساتلی وو چې اغېز به یې په لمانځه ، جمعې ، امامت او د معاشرت پر هېڅ چارې شتون نه درلود.

شخړه او سمون

د مذهب په نوم نور اختلافات له لومړنیو پېړیو وروسته د بدعت او سنت او له نورو سرلیکونو راپیدا شول. ډېری خلکو د قرآن او سنت په تعبیر کې صحیح اصول پرېښودل او ذاتي رایه یې اساس وګرځوله او نوي نوي مسایل یې را پیدا کړل. دا اختلافات بې له شکه چې هغه تفریق او افتراق وو چې په قرآن او سنت کې مسلمانان ترې وېرول شوي دي. د هغو د له منځه وړلو یا کمولو هڅه بې له شکه چې ګټوره وه ، خو قرآن حکیم د دې هم یوه ځانګړې طریقه ښوولې ده چې په وسیله یې د تفریق ساحه راتنګه او لا پراخه نه شي. دا هغه د خیر په لور د بلنې اصول دي په کومو کې چې تر ټولو لومړی له حکمت او تدبیر او بیا خیر غوښتنې ، خواخوږۍ او خواږه عنوان سره د قرآن او سنت د صحیح مفهوم په لور د خلکو را بلنه ده. او په پای کې((مجادله بالتی هی احسن — یعنې په حجت او دلیل سره د پوهولو او پوهېدلو)) هڅه ده.

د تأسف ځای دی چې نن سبا عام د علم څښتنو او سمون راوړونکو دا اصول له پامه غورځولي دي. یوازې په شخړو او هغه هم په غیر مشروط انداز کې بوخت شوي او د خپل سیال د استهزا او رشخند ، د هغه د را لاندې کولو لپاره د ربښتیا او دورغو ، روا او ناروا هر ډول جالونو کارول یې غوره کړي دي چې حتمي پایله یې جنګ ، جګړه ، فساد او شخړه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختلافاتو د خرابیو پر وخت درملنه

نن کله چې د مسلمانانو تفرق انتها ته رسېدلی دی ، د خپلو مزعوماتو په خلاف هېڅوک د بل د خبرې منلو ، بلکې اورېدلو ته هم تیار نه دی او هېڅ داسې قوت نشته چې کومه ډله دې ته اړ کړي چې له دې خپل منځي جګړو او شخړو او د هغو له ورانکاره اغېزو څخه د اسلام او مسلمانانو د ژغورلو یوازې یوه لاره ده او هغه دا چې د ډلو او فرقو مسؤلین لږ په دې غور وکړي چې په کومو مسایلو کې چې مورږ جنګ کوو آیا هغه د اسلام بنسټیز مسایل دي ، د کومو لپاره چې قرآن کریم رانازل شوی ، رسول کریم ﷺ رالېږل شوی ، هغه مبارک ﷺ خپل ژوند ورته وقف کړی او د هغو تر شا یې هر ډول قربانۍ ورکړې ، او که نه ، اساسي مسایل او د قرآن او اسلام اصلي غوښتنه کوم بل څه ده.

په کوم هېواد کې چې یو لور ته عیسوي مبلغین په خپل پوره ځواک او په ځلبل سره د دې هېواد د عیسوي کولو خوبونه ویني. یو لور ته په ښکاره د خدای ، رسول او د هغوی پر لارښوونو رشخند وهل کېږي. بل خوا د قرآن او اسلام پر نوم هر هغه څه ترسره کېږي چې د له منځه وړلو لپاره یې قرآن او اسلام راغلي وو ، په دې ځای کې یوازې د فروعي مسایلو او د هغو د څېړني ، ګوتځنډنې او دودولو په هڅو کې اخته او له بنسټیزو کارونو بې پروا خلکو څخه که د الله تعالی او نبي کریم ﷺ له خوا دا پوښتنه وشي چې زمورږ پر دین مصیبتونه راتلل ، د هغو لپاره مو څه وکړل ؟ نو زمورږ ځواب به څه وي ؛ زما یقین دی چې هره فرقه او هره ډله که لږ له خپلو جګړو سر راپورته کړي او فکر وکړي نو هغه به پر خپلو اوسنیو بوختیاوو وشرمېږي او د خپلو هڅو لوری به بدل کړي. او په پایله کې به خپل منځي اړ او دوړ خامخا کم شي.

زه اوس دا نه وایم چې هغه دې خپل فکرونه او خیالات بدل کړي ، غوښتنه یوازې دومره ده چې د خپلې ورټیا د لګولو ځای دې ولټوي او هلته دې وکاروي. او خپل منځي اختلافات دې یوازې د درس تر حلقو ، یا فتاواوو یا تحقیقي کتابګوټو پورې محدود وساتي او په هغوی کې دې هم ژبه او لهجه د بلنې د قرآني اصولو په څېر نرمه وساتي. فقره بازۍ او د نورو سپکاوی دې زهر وګڼي. زمورږ ولسي غونډې ، ورځپاڼې او لوحې دې د خپل منځي شخړې سکروټو ته د ورپوکولو پر ځای د اسلام پر بنسټیزو او متفق علیه مسایلو ولګوي. نو بیا زمورږ جنګ ، چې د فساد بڼه یې غوره کړې ده ، بیا ځلې به په جهاد بدل شي او د هغه په پایله کې به د ولس لوری هم د خپل منځي جنګ او شخړو څخه بېرته د دین د صحیح خدمت په لور واوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه او ناسمه تګلاره

ډېرى خلک په مسايلو کې د علماوو له اختلافاتو پرېشانه شي او پوښتنه کوي چې مورږ پر کومه خوا لاړ شو ، چې تر شا يې هدف دا وي چې اوس مورږ د هېچا هم وا نه ورو ، له ټولو خپلواک شو او څه چې ښه راته ښکاره شوو هغه وکړو ، او له ورايه د دوى دا ماشومانه پوښتنه په حقه ښکاري ، خو که لږ دقت وکړو نو هغوى به د دې ځواب د خپل شاوخوا له چارو څخه پخپله ترلاسه کړي.

يو سړى ناروغه شو. د ډاکټرانو يا حکيمانو په رايو کې د تشخيص او درملنې په اساس اختلاف رامنځته شو نو هغه څه کوي. همدا چې د دې ډاکټرانو ، حکيمانو ډګرياني معلومې کړي او د هغوى په روغتون کې له نورو ناروغانو يا له نورو تجربه لرونکو څخه له پوښتلو وروسته د خپلې درملنې لپاره کوم يو ډاکټر وټاکي. د همامغه په تشخيص او لارښوونې عمل وکړي خو نورو ډاکټرانو او حکيمانو پسې بد رد او پوچ نه وايي. دلته هېڅوک داسې نه وايي چې د طبيبانو تر منځ اختلاف دى نو له ټولو تېر شئ ، په خپلې ازادې رايې چې څه غواړئ ويې کړئ. آيا همدا تګلاره د علماوو د اختلاف پر مهال نه شئ غوره کولى ؟

يو بل مثال هم در واخلئ. غواړئ يوه قضيه عدالت ته ورانديږ کړئ. له قانون پوه وکيلانو سره مو مشوره وکړه. د هغوى د رايو ترمنځ اختلاف پېښ شو ، نو يو سړى هم دا نه ورانديزوي چې بيخي دې د قضيې له ورانديږ کولو تېر شي يا دې کوم وکيل ته غوږ نه نيسي او په خپل فکر کې چې څه ورته ښه ښکاره شي هغه دې وکړي. بلکې کېږي خو همدا چې له بېلا بېلو لارو هر تن دومره څېړنه وکړي چې په هغوى کې کوم وکيل ښه پوهېږي او د باور وړ وي ، بيا هغه کس د خپل وکيل په توګه غوره کړي او بل وکيل سره له اختلافه خپل دښمن نه ګڼي ، بد او رد پسې نه وايي او له هغه سره جګړې نه کوي.

همدا فطري او اسانه اصول د علماوو د اختلاف پر مهال ولې نه غوره کېږي ؟ دلته مو دې خبرې ته هم پام وي چې د ناروغۍ او د قضيې په معاملاتو کې مو که پر کوم ناسم ډاکټر يا بې باوره وکيل باور وکړ او خپله معامله مو هغه ته وسپارله نو له هغه څخه چې کوم تاوان رامنځته کېږي ، هغه به خامخا تاسې ته رسېږي. خو د علماوو په اختلاف کې د دې تاوان خطر هم نشته.

په حديث کې راځي چې: که کوم شخص له يوه عالم څخه پوښتنه وکړه او هغه ناسمه فتوا ورکړه نو د هغه ګناه پر پوښتنه کوونکي نه ، بلکې پر فتوا ورکوونکي ده. شرط دا دى چې پوښتنه له هغه شخص څخه شوې وي چې د هغه کس علميت مو د داسې څېړنې او پلټنې په مټ معلوم کړى وي ، څه ډول څېړنه چې د يوه ښه طبيب او ښه وکيل د ټولو پر مهال کوئ. تر خپله وسه د صحيح عالم له لټنې او پلټنې وروسته که مو د هغه پر قول عمل وکړ نو د الله تعالى په نزد مو غاړه خلاصه شوه. که هغه ناسم هم در ښودلي وو نو پر تاسو يې کوم تاوان يا پړه نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو ، دا باید نه وي چې د ډاکټر په لټه کې خو دا معلوم کړئ چې هغه ((ایم بي بی ایس)) دی او دا هم چې د هغه په روغتون کې د کوم ډول ناروغانو درملنه زیاته کېږي ، خو د عالم په لټه کې یوازې د هغه پټکی ، چپنه او ږیره یا ډېر تر ډېره په غونډو کې وینا کول یې معیار وټاکئ. که مو داسې وکړل نو له خپل مسؤلیت څخه مو غاړه نه ده خلاصه ، که هغه په ځواب کې کومه تېروتنه وکړه نو تاسو به هم په هغه کې مجرم یاستئ.

د خپل منځي جګړو او شخړو دوه رکنونه

د وینا لنډیز دا دی چې نن د مذهب په نوم چې د جنګونو او جګړو کوم بازار تود دی ، د هغه تر شا دوه عناصره ځای لري ، یو د هرې ډلې او فرقې علما او بل هغه عوام چې د هغو تر شا روان وي.

که علما په خپلو څېړنو او نیوکو کې د دعوت د قرآني اصولو په مطابق د نورو د ناقص ګڼلو او سپکولو څخه ځان وساتي او د اسلام هغه بنیادي مسایل چې هېڅ فرقه پکې اختلاف نه لري - په اسلام او مسلمانانو چې کوم مصیبتونه نن را روان دي ، هغه ټول له همدې مسایلو سره اړیکه لري- د خپلو هڅو او زحمتونو مخ هغې لور ته واړوي ، دغه راز عوام تر خپله وسه پوره کوښښ وکړي چې یو صحیح عالم غوره کړي او بیا د هغه په ښودلې لاره لاړ شي. له علماوو یا د هغوی له پیروانو سره جنګ ونه کړي نو را وښیئ چې په دې کې څه ستونزه ده. ټولې فرقې او د هغوی اختلافات که په خپل حال پاتې هم وي ، دا شخړې او جګړې پای ته رسېدلی شي چې مسلمانان یې د یوې خوا هم نه دي پرې ایښي. یوازې لږ همدې ته د پام اړولو او را اړولو او د تکلارې بدلولو ته اړتیا ده. درېغه ، زما دا غږ هغو مشرانو او ملګرو ته ورسېږي چې په دې لاره کې د څه کولو وړتیا لري. او یوازې د الله تعالی او د رسول الله ﷺ په نوم د دې خواخوږي دعوت لپاره ودرېږي نو د امت ډېر مشکلات به حل شي او زمور ټولنه چې د وژونکو خرابیو کومې کندې ته لوېدلې ده ، له هغې به وژغورلی شي.

د عامو سیاسي او شخصي جګړو علاج

لکه څرنګه چې مخکې بیان شول چې په مذهبي معاملاتو کې چې شخص کوم ځانګړی لوری غوره کړی دی ، هغه همدا لوری د الله تعالی او د هغه د رسول ﷺ لارښوونه او تلقین بولي او غوره کړی یې دی ، که څه هم د حقیقت له مخې بالکل ناسم وي. خو د هغه فکر لږ تر لږه همدا وي چې هغه د الله دین دی. په دې حالاتو کې په نرمۍ او خواخوږۍ سره د پوهولو او پوهېدلو هڅه باید وشي او تر څو چې د هغه فکر بدل نه شي هغه ته بلنه نه شي ورکول کېدی چې ته قربانۍ ورکړه او خپله نظریه پرېږده او سوله وکړه. هغوی ته یوازې دا ویل کېدی شي چې د رایې اختلاف تر خپلو پولو پورې وساتئ او د پوهولو او پوهېدلو ، د حکمت او وعظ قرآني اصول ، ((مجادله بالتی هی احسن)) له پامه مه غورځوئ. خو کوم معاملات چې یوازې په شخصي او ذاتي حقونو او خواهشاتو پورې اړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ، هلته دا معامله اسانه ده چې له جګړې څخه د ځان ساتنې لپاره د نورو لپاره خپل ځای پرېږدي. له خپل حق څخه لاس واخلي او کوم شخص چې دا وکړي په دنیا کې هم د هغه د عزت ازانګې لوړې شي او د کومې موخې لپاره یې چې پرې اښنی دی هغه هم له نورو لارو څخه ترلاسه شي او په آخرت کې خو د هغه لپاره یو لوی زېرى دی چې عوض یې ټوله دنیا او د دنیا ټول حکومتونه او شتمنۍ هم نه شي کېدی.

رسول کریم ﷺ فرمایي: ((انا زعیم ، بیت فی ربض الجنة لمن ترک المراء وهو محق. ژباړه: د هغه شخص لپاره د جنت په منځ کې د یوه کور ضامن یم چې پر حقه وي او بیا هم له جګړې لاس واخلي.))

په پای کې خپلې لومړۍ جملې ته را ګرځم چې زمونږ د ټولو خرابیو اساس د قرآن پرېښودل او په خپلو کې جنګ کول دي او دا خپل منځي جګړه هم په حقیقت کې له قرآني لارښوونو څخه د ناخبرۍ یا غفلت پایله ده. ډله ییزو تعصباتو دا حقایق له پامه غورځولي دي.

په دنیاکې د نېکانو کمښود خامخا دی خو داسې نه ده چې هېڅ نشته. افسوس دی چې د داسې اصلاح راوړنکو سخته قاحطي ده چې د شاوخوا له وړو وړو دایرو څخه لږ سر را وباسي او دباندې وګوري چې اسلام او قرآن هغوی کومې خوا ته ور بولي او د هغو غږ ته غوږ کېږدي.

الله تعالی دې مورږ ټولو ته د دین پر لاره د تلو بشپړ توفیق راکړي. آمین

اللهم وفقنالما تحب وترضی من القول والفعل والعمل والنیة وصلی الله تعالی علی خیر خلقه وصفوة رسله مُحَمَّد و آله وصحبه اجمعین.

پای

رحمت شاه فراز
احمد شاه بابا مېنه ، کابل - افغانستان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library